

ரமணோதயம்

ஜூலை 2017
காலாண்டு

அருணை விஜய இதழ்
விலை ₹ 20

திருச்சுழி புதிய நூலகம்

ரமணோதயம்

நானுதியாதுள்ள நிலை நாமதுவாய் உள்ள நிலை

அருணை விஜய இதழ்

ஜூலை 2017

ஆசிரியர்: Dr. S. ராம் மோவூன்

- கட்டுரைகள், ஆண்டு சந்தா, விளம்பரங்கள் குறித்து அனைத்து கடிதத் தொடர்புகளுக்கும் ஸ்ரீ ரமண கேந்திர அலுவலக முகவரிக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.
- கட்டுரைகளுக்கு சன்மானம் எதுவும் கொடுக்கப்பட மாட்டாது. பிரசுரமாகாத கட்டுரைகள் வேண்டுகோளின்மீறில் திருப்பி அனுப்பப்படும்.
- மற்றைய எழுத்தாளர்களின் கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துகளுக்கு ஆசிரியர் பொறுப்பல்ல.

சந்தா விவரங்கள்

ஆண்டு சந்தா: ₹ 75

தனி பிரதி: ₹ 20

ஆயுள் சந்தா: ₹ 1500

காசோலை/மணியார்டர் 'ரமணோதயம்' என்ற பெயரில் எடுத்து ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், 41, அலமேலுமங்காபுரம், மைலாப்பூர், சென்னை 600 004 என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவும்

ரமணோதயம் தகவல் மற்றும் தொடர்புக்கு அணுகவும்:

ஆ. குமார் ராஜா: 9444261296

மின்னஞ்சல்: arunamramanam@gmail.com

மேலாளர் கண்ணன்: 9940418375

வடிவமைப்பு: ஸ்ரீ ரமணாச்சுரமம்

பதிப்பாளர் & அச்சிடுபவர்:

ஆ. குமார் ராஜா, ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட்

41, அலமேலுமங்காபுரம், சென்னை 600 004

உரிமை: ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், சென்னை 4

தொலைபேசி: 24611397

பொருளடக்கம்

அருணை விஜய இதழ், ஜூலை 2017

வ.எண்	பொருள்	ப.எண்
1	ஆசிரியர் உரை	3
2	பகவான் பகர்ந்த தாலாட்டு கீதம்	கௌதமன் 19
3	நம்பிக்கை தரும் நாயகன்	இசைக்கவி ரமணன் 26
4	சேர வாரும் ஜெகத்தீரே	பரமேஸ்வரன் - கோவை 40
5	சிவரமணன் புகழ்பாடு	ரமண ராஜசேகர் - காரைக்குடி 46
6	பேரமைதி நிலவிய திருநாட்கள் - 4	மௌனி சாது 47
7	இனிவரும் திருநாட்கள்	52
8	அக்ஷர மணமாலை - ஒரு தத்துவக் கருவூலம் - பகுதி 6	டாக்டர் ஏ.வி. ராஜகோபாலன் 53
8	ரமணாயனம்	க்ரேஸி மோஹன் 63
9	செய்திகள்	70

முன்அட்டைப் படம்: கார்த்திகை தீபக் காட்சி - திருநேர் அண்ணாமலை மண்டபம்

Cover © Photograph by Dev Gogoi

ஆசிரியர் உரை

கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேல்

நம்மில் பெரும்பாலோர் ஏதேனும் ஒரு விஷயம் குறித்து சதா கவலைப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறோம். எந்த உலக விஷயத்தைக் குறித்தும் திருப்பித் திருப்பி சிந்தித்துக்கொண்டே இருந்தால், அது குறித்துக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தால், அது புற்றுநோய் போல் நம்மையே அழித்து விடுகிறது. எப்போதும் ஒதோ ஒரு விஷயத்தை குறித்து, உதாரணமாக, மகனின் கல்லூரி விஷயத்தைக் குறித்தும், மகனின் கல்லூரி நுழைவில் இருந்து, பஸ்ஸில் ஜன்னல் ஓரம் உட்கார இடம் கிடைக்குமோ என்பதுவரை விடாமல் கவலைப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறோம்? எப்படி இந்தக் கவலை நாட்டத்தை நீக்குவது?

பாரதி வழி கூறுகிறார்:

குருவே, பரமன் மகனே

குகையில் வளரும் கனலே

கருதிக் கருதிக் கவலைப் படுவார்

கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேல் முருகா

என்று பாடுகிறார். நம்மை வருத்தும் விஷயங்களைப் பற்றி விடாமல் கருதிக்கொண்டே இருந்தால், அது நாளடைவில் கவலைக் குளத்திலிருந்து கவலைக்கடலாக மாறுகிறது. அந்தக் கடலை வற்ற அடிப்பது எப்படி? கடலையே வற்ற அடிப்பவன் யார்? திருவிளையாடல் புராணத்தில் 'கடல் சுவற வேல் விட்ட

படலம்' என்று ஒன்று உள்ளது. சுந்தரேஸ்வரனுக்கும், மீனாட்சி அம்மைக்கும் திருமகனாய் குமரக்கடவுள், உக்ரப் பெருவழுதி என்ற பெயரில் அவதரித்தார். அவருக்கு அடங்காமல் ஆர்ப்பரித்த பெருங்கடலைத் தனது வேலினைச் செலுத்தி வற்ற அடித்தார்.

நமது கவலைக் கடலைக் கடியவும் ஒரு கூர்வேல் உள்ளது. அந்த வேலைத் தாங்கியவர் யார்? அவர்தாம் நமது சத்குரு ரமணர். பரமனாகிய அருணாசலத்தின் திருமகன். குருவே, பரமன் மகனே! எனப் பாரதியாரால் சுட்டப்பட்டவர். அவர் இருக்குமிடம் எங்கே உள்ளது என்று அறிந்தால் அல்லவோ அவரை நமது கவலைக் கடலை வற்றடிக்க வேல் விடச் சொல்லலாம்? அவரை வெளியே எங்கும் தேடவேண்டாம். அவர்தான் 'குகையில் வளரும் கனல்'. பகவானே கூறுவதுபோல்

இதயமாம் குகையின் நாப்பன்

ஏகமாம் பிரம்ம மாத்ரம்

அது அகம் அகம் ஆய்

நேரே அவிர்ந்திடும் ஆன்மா

என பகவானால் சுட்டப்பட்ட நமது உள்ளுறை ஆத்மாவாக அவர் ஒளிக்கிறார்.

அவரது திருவருளை நாடி அந்த சத்குருவை நம் இதயக் குகையில் தீவிர ஆத்மசாதனை மூலம் நிறுத்தினால், அவர் கையில் உள்ள கூர்வேல் நமது கவலைக்கடலை வற்ற அடிக்கிறது. அந்தக் கூர்வேல் எது? பகவான் போதிக்கும் 'நான் யார்?' என்னும் ஆத்ம விசாரமே அது. அதனை விடாது பின்பற்றின், நமது மனம் தூய்மையும் கூர்மையும் அடைந்து கவலைக்கடலை வற்ற அடிக்கிறது.

பாரதி பாடலிலேயே, மிகச்சிறிய பாடல் இது. இதுவே இப்பிறவித் தளையை நீக்கும் வழியைக் கூறுவது.

அக்கினிக் குஞ்சு ஒன்று கண்டேன்!
அதை ஆங்கோர் பொந்தினில் வைத்தேன்!
வெந்து தணிந்தது காடு
என்கிறார் பாரதியார்.

எங்கும் பரவியுள்ள நீண்ட ஆண்டுகளாய் பரவி நிற்கும் காடு அது. அந்தக் காட்டிலே உள்ள ஒரு மரத்தின் பொந்திலே ஒரு தீப்பொறியை வைத்தேன். உடனே அந்த ஒரே ஒரு தீப்பொறியினால் காடு முழுதும் பற்றிக்கொண்டு சாம்பலானது என்பது இக்கவிதை.

இந்த நெடிய கானகம்தான் நாம் பல்வேறு பிறவிகளாய் சேர்த்து வைத்துள்ள கர்மவினைக் காடு. இதன் நடுவே உள்ள தனிமரம்தான் நாம். இந்த மரத்தில் உள்ள பொந்துதான் நமது இதயம். இதில் உள்ளே வைக்கப்படும் அக்கினிக் குஞ்சு - தீப்பொறிதான் 'நான் யார்?' எனும் ஆத்ம விசாரம். தீவிர சிரத்தையுடன் செயல்படும்போது,

இந்த ஒரு தீப்பொறியே - ஆத்ம விசாரமே - நமது இதயத்தில் பற்றி, ஞானாக்கினியாய் பரவி, நமது வினைப் பெருங்காட்டினையே அழித்து விடுகிறது.

மடங்களன் வல்வினைக் காட்டைநின் மன்னருள்

தீக்கொளுவும்

விடங்க என்றன்னை விடுதிகண் டாய்என் பிறவியைவே
ரொடுங்களைந் தாண்டுகொள் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கொடுங்கரிக் குன்றுரித் தஞ்சுவித் தாய்வஞ்சிக்

கொம்பினையே

- திருவாசகம், 123

என இந்தக் கருத்தினை மணிவாசகர் பாடுகிறார்.

என்னுடைய பெரிய கர்ம வினைக் காட்டினை உன் அருளாகிய பெரும் தீ கொளுத்தி அழித்தது. என்னுடைய பிறவிக்கு மூலமாகிய அகங்காரத்தை, நீ வேருடன் அழித்து என்னை ஆண்டு கொண்டாய் என்று பாடுகிறார்.

‘நான் யார்?’ என்னும் ஆத்ம விசாரத்தை எங்ஙனம் செய்வது என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு பகவான் தெளிவாக விடை தந்து உள்ளார். ‘நான் யார்?’ என்னும் விசாரத்திற்கு ஆரம்பப்படி, ‘நான் இந்த உடலோ, மனமோ அல்ல’ என்ற திடமான தெளிவு வருதல்தான். ‘தேகம் கடம் நிகர் ஜடம்; இதற்கு அகம் எனும் நிகழ்வு இலது’ என்று பகவான் கூறுகிறார்.

தேகம் மண்ணால் ஆக்கப்பட்ட, மண்பானைபோன்று ஜடப்பொருள். இதற்கு ‘நான்-நான்’ எனும் ஆன்ம எழுச்சி இல்லை என்கிறார் பகவான். மீண்டும் இதனை விளக்குமுகமாக

உடல்பொறி உளம் உயிர் இருள் எல்லாம்

ஜடம், அசத்து; ஆனதால் உந்தீபற

சத்தான நான்அல உந்தீபற

- உபதேச உந்தியார், 20

என்கிறார் பகவான்.

உடல், இந்திரியங்கள், மனம் எனும் எண்ணத் தொகுதி, ஜீவன் எனும் அகங்காரம், நம் அறியாமையாகிய அஞ்ஞானம் அனைத்துமே உண்மையான 'நான்' அல்ல. இவையனைத்தையும் நான் அல்ல என்று விலக்கப்பட்டு எது தானாய் மிஞ்சுகிறதோ எது சுயம்பிரகாசமான அறிவோ அதுவே பூர்ணமான நான். வேதகாலத்தில் இருந்த மஹரிஷி, ப்ரம்ம ஞானி, வஸிஷ்டன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். வஸிஷ்டன் என்ற பதத்திற்கு அனைத்தையும் விலக்கியபின் எது எஞ்சி நிற்கிறதோ, அதுவே என்று பொருள்.

'பயதா' என்ற அற்புதமான சிலையை உருவாக்கின மைக்கேல் ஏஞ்சலோவிடம், எப்படி இந்த சலவைக் கல்லில் இருந்து இவ்வளவு அழகான சிலையை உருவாக்கினீர்கள்? என்று கேட்டதற்கு, மைக்கேல் ஏஞ்சலோ பதில் அளித்தார். இந்தச் சிலையை நான் கல்லில் இருந்து உருவாக்கவில்லை. இந்தச் சிற்பம் அனாதிகாலமாய் கல்லுக்குள்ளேயே இருந்தது. அந்தக் கல்லில் இருந்து எது, எது சிலை இல்லையோ, அவற்றை எல்லாம் நான் நீக்கி விட்டேன். சிலை தானாகவே வெளிப்பட்டது என்றார். சத்தும் அசத்தும் கலந்து உள்ள நம்மில் அசத்தை எல்லாம் நீக்கிவிட்டால் உண்மையான 'நான்' என்னும் பரம் தானாகவே வெளிப்படுகிறது.

நான் ஒன்று தானத்து, 'நான், நான்' என்று ஒன்றுஅது
தானாகத் தோன்றுமே உந்தீபற
தான்அது பூன்றமாம் உந்தீபற 20

- உபதேச உந்தியார், 20

'நான் உடல்' என்று எழுகின்ற மனம், எங்கு இருந்து தோன்றுகிறது என்று ஆராயும்போது, அது பொய்ம்மை 'நான்' அழிந்து, மெய்யான 'நான்-நான்' என்று இடையறாது அதிரும் உணர்வு தானாகவே தோன்றும். அதுவே பூர்ண வஸ்துவான ஆன்மா! 'நான் இது-நான்

அது' என்று புறப் பொருட்களோடு தொடர்புகொண்டு இருக்கும் 'நான்' அகங்காரத்தின் பால் எழுவது. அஃதன்றி, பிற பொருட்களின் தொடர்பே இன்றி, 'நான்-நான்' என்று இடையறாது பிரகாசிக்கும் ஆன்மாவே மெய்யான ஒன்று.

'யானாம் மனம் எனல் ஒன்று உந்தீபற' - 'நான் என்னும் ஜீவபோதம் மனம். அதுபோல உண்மையான நான் எது அல்லது யார் என்பதை அறிய, நான் என்னும் இந்த உணர்வு எங்கிருந்து உதிக்கின்றது என்று தேடவேண்டும்' என்கிறார் பகவான். மனம் 'நான்' அல்ல. ஏனெனில் உறங்கும்போது மனம் இல்லை; விழித்து எழும்போதுதான் மனமும் உதிக்கிறது. இங்ஙனம் உதித்தும், ஓடுங்கியும் உள்ள மனம் உண்மையான 'நான்' ஆக இருக்கமுடியாது. ஏனெனில், உண்மையான 'நான்' நிரந்தரமான ஒன்று.

நிஷ்களம் நிஷ்க்ரியம் லாந்தம்
நிரவத்யம் நிரந்தரம்
அம்ருதஸ்ய பரம் லேதும்
தக்தேந்தன இவா நலம்

இந்த ஆத்மா களங்கமற்றது, செயலைக் கடந்தது, பிரிவுபடாதது. ஆத்ம விசாரத்தின் மூலம் நிலையற்ற இவ்வுலக வாழ்விலிருந்து அழிவற்ற நிலையை எய்தும் நிலைக்கான பாவமே இவ் ஆன்மா. பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பில் (இரும்பாக இல்லாமல்) ஜ்வாலையாக ஒளிரும் அக்னி போன்று, உடலுடன் தொடர்புறாமல், தானாக ஒளிர்வதே ஆத்மா என ஸ்வேஸ்வர உபநிடதம் கூறுகிறது.

'நான்' என்னும் விசாரம் எங்ஙனம் நம்மை, எப்படி அதன் உற்பத்தி ஸ்தானத்திற்குக் கொண்டு செல்லும் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு பகவானே பதிலளிக்கிறார்.

அகமுகமார் அந்த அமலமதி தன்னால்
அகம் இதுதான் எங்குஎழும் என்று ஆய்ந்தே -

அகவுருவை

நன்குஅறிந்து முந்நீர் நதிபோலும் ஓயுமே
உன்கண் அருணாசலனே ஓர்.

- (அருணாசல பஞ்சரத்னம்)

வெளியே செல்லுதலை விடுத்து, உள்ளோக்கிச் செலுத்தப்பட்ட பரிசுத்த அறிவினால், 'நான்' என்னும் இந்த ஜீவபோதம் எங்கிருந்து எழுகிறது என்று ஆராய்ந்து தன் உண்மையான ஆன்ம ஸ்வரூபத்தை அறிபவன், கடலில் நதிபோல, அருணாசலா, உன்னில் ஓடுங்கி விடுவான் என்று விளக்குகிறார் பகவான்.

ஓர் அன்பர் பகவானிடம், நாம் செய்யும் வேலைகள் நமது ஆத்ம சாதனைக்குத் தடையாய் இருக்குமா? என்று கேட்டார். பகவான் அவருக்கு விடை அளித்தார். எந்த வேலையும் உனதல்ல என்ற எண்ணம் எப்போதும் உன் உள்ளத்தில் இருந்தால் அதுவே போதும். இதை இடைவிடாமல் ஞாபகத்தில் இருத்திக்கொள்ள முதலில் தீவிர பிரயத்னம் தேவை. பிறகு இது இடைவிடாமலும் சஹஜமாயும் இருக்கும். வேலையும் நடந்துகொண்டு இருக்கும். உன் சாந்திக்கும் பங்கம் இருக்காது. தியானமே உன் இயற்கை நிலை. வேறு எண்ணங்கள் தடை செய்வதால் அதனை இப்போது தியானம் என்கிறாய். இவ்வெண்ணங்கள் ஒழிந்தபிறகு நீ தனித்து இருக்கிறாய். அதாவது சிந்தையற்ற சமாதி நிலை. இந்த உன் உண்மை நிலையை, இதர சிந்தனைகளை அப்புறப்படுத்தி மீண்டும் அடைய முயல்கிறாய். இவ்வாறு அப்புறப்படுத்துவதே இப்போது தியானம் எனப்படுவது. இப்பழக்கம் உறுதியானால் நமது உண்மை நிலையே உண்மைத் தியானமாக வெளியாகிறது. இதனையே

அப்'யாலேன து கௌந்தேய வைராக்'யேண ச

க்'ருஹ்யதே

எனக் கண்ணன் குறிப்பிடுகிறான்.

இதே கேள்வியை வேறுவிதமாக மற்றொரு அன்பர் கேட்டார். உடம்பும் மனமும் இடைவிடாது செயல் புரியும் வியவஹார நிலையிலும் சாந்தி அனுபவிப்பது சாத்யமா? அதற்கு பகவான் அளித்த விளக்கம்: சாந்திக்கு 'நான் வேலை செய்கிறேன்' என்ற உணர்ச்சியே தடை; வேலை செய்வது தடையல்ல. 'வேலை செய்வது யார்?' என்று விசாரித்து உன் உண்மை சொருபத்தை (ஆன்மாவே நான் என்ற ப்ரக்ஞையை) நினைவில் கொள். வேலை தானே நடக்கும். உன்னைப் பந்தப்படுத்தாது வேலையைச் செய்யவோ அல்லது விடவோ முயற்சி செய்யவேண்டாம். உன் முயற்சியே பந்தம். விதிக்கப்பட்டது நடந்தே தீரும். வேலையே விதிக்கப்படாமல் இருந்தால், நீ தேடினாலும் அது கிடைக்காது. வேலை உனக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தால், அதை நீ விட்டகல முடியாது. உன்னைக் கட்டாயமாய் வேலை வாங்கிவிடும். ஆகையால் அதையெல்லாம் பரமேஸ்வரனிடம் விட்டுவிடு. உன் இஷ்டப்படி நீ துறக்கவோ வேலை செய்யவோ முடியாது.

குருவாசகக் கோவை, 288-ஆவது பாடலில் பகவான் கூறுகிறார்:

பன்னற்கு அரிய பரமகுருவின் அருளை
உன்னற்கு உரியபடி உன்னியே - முன்நிற்கும்
பொய்ம்மாயத் தோற்றப் புணர்ப்பிற் புகுதாது
சும்மா இருப்பே சுகம்.

இதன் பொருளை விளக்கமாகக் கூறுமிடத்து:

நான் இருக்கிறேன் என்கிற சத்தித் மாத்ரமாக 'தான்' மிஞ்சி நின்றலே தன்மய நிஷ்டை ஆகும். இந்த 'நான் இருக்கிறேன்' என்ற உணர்வில் 'நான்' என்பது சத்.

‘இருக்கிறேன்’ என்பது சித். ‘நான் இருக்கிறேன்’ என்று விளங்கும் தன் இருப்பைப் பிடித்து நின்றலே ஸத்பாவம்.

உலகில் எல்லா மனிதர்க்கும் ‘நான் இருக்கிறேன்’ என்ற தன்னிருப்பு உணர்வு உள்ளது. இந்த ‘நான் இருக்கிறேன்’ என்ற உணர்வையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு தியானம் செய்யலாம்.

எண்ணங்கள் எழும்பும்போது, நமது கவன சக்தி அவற்றைப் பின்பற்றிச் செல்லும். இந்தப் பின்பற்றுதலின் காரணமாக அது ‘தான்’ என்னும் கவனத்திலிருந்து விலகிச் செல்லும். இதுவே ‘தன்மறதி’ ப்ரமாதம் என ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் கூறப்படுவது. இம்மறதிக்கு இடம் கொடாமல், தன் கவனத்தைத் தன்மீதே வைத்துக் கொண்டிருப்பதையே பகவான் ‘மறவாது உசாவ’ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

‘சும்மா இருத்தல்’ என்பதும் புறப்பொருட்கள் மீது கவனம் செலுத்தாமல் தன்னை நாடி அங்கேயே நிலைபெறுதலாகும். ‘ஸ்வம் தான் ஆக இருக்கும் நிலையே ‘சும்மா இருத்தல்’ எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. எப்போதும் அலைந்துகொண்டே இருக்கும்போது, அலைவு நீங்கி, தன்னில் நிலைபெறும்போது அங்கே இறைவன் குடிகொள்கிறான்.

‘மாற்ற மனம் கழிய நின்ற மறையோன்’ என இதனை சிவபுராணம் குறிப்பிடுகிறது. எப்பொழுதும் எதையாவது சிந்தித்துக் கவலை உறுகின்ற மனம் அந்த மாறுகின்ற நிலையைவிட்டு நீங்கி, சத்குருவின் போதனையில் நீங்காமல் நிற்கும்போது, அங்கே இறைவன் வந்து குடிகொள்கிறான் என்கிறார் மணிவாசகர்.

மணிவாசகரின் திருப்பள்ளி எழுச்சியில் ஒரு பொருள் பொதிந்த பாடல் நினைவுக்கு வருகிறது.

பூதங்கள் தோறும்நின் றாய்எனின் அல்லால்
 போக்குஇலன் வரவுஇலன் எனநினைப் புலவோர்
 கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
 கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரைச்
 சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னா
 சிந்தனைக் கும்அரி யாய்எங்கள் முன்வந்து
 ஏதங்கள் அறுத்துஎம்மை ஆண்டுஅருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

- திருப்பள்ளி எழுச்சி, 5

[போக்கு, வரவு = பிறப்பு, இறப்பு; புலவோர் = ஞானியர்;
 ஏதம் = குற்றம்]

இப்பாடலின் இடைவரும் 'கேட்டறியோம் உன்னைக் கண்டு அறிவாரை' என்ற சொற்றொடர்க்கு என் தமிழாசான் அ.ச.ஞா. அழகான புதுவிளக்கம் ஒன்றைத் தந்தார். பெருமானே! உன்னைக் கண்டேன் என்று சொல்லிக் கொள்பவர் எவரையும் நாங்கள் கேட்டதுகூட இல்லை என்பது வழக்கமான பொருள். அ.ச.ஞா. அவர்கள் கூறிய சிறப்பு விளக்கத்தை இங்கே தேறலாம்.

மாற்ற மனம் கழிய நின்ற மறையோன் என்று முன்பு கண்டோம் அல்லவா! இங்கே பூதங்கள் தோறும் நின்றாய் என்று அடிகள் கூறுகிறார். 'நின்றாய்' என்றால் 'நிலைபெற்று உள்ளாய்' என்று பொருள். ஆனால் பூதங்கள் அனைத்தும் என்றுமே நிலைபெற்று இருப்பதில்லை. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் கூறுவதுபோல மண் நீரில் அடங்குகிறது. நீரைத் தீ விழுங்குகிறது, தீ வாயுவில் அடங்குகிறது. இறுதியில் அனைத்தும் நுண்ணிய வடிவாய் ஒடுங்கி ஆகாயத்து அடங்கும் என்பது உபநிஷத் தத்துவம். எனவே நிலையான இறைவன், நிலையற்ற ஐம்பூதங்களுள் நிலைபெற்று உள்ளான் என்பது சரியல்ல. மணிவாசகர் கூற்றில் உண்மைப் பொருள் யாது எனின் ஐம்பெரும் பூதங்கள் எப்படித் தம் உருமாறினாலும் அந்த

வெவ்வேறு மாறுபட்ட நிலையிலும் அவற்றின் உள்ளே தான் மாறாமல் இறைவன் உள்ளான். எனவே 'பூதங்கள் தோறும் நின்றாய்' என்கிறார் மணிவாசகர். அப்பூதங்கள் அணுவடிவாய் மாறி ஆகாயத்தில் அடங்குகிற சமயம், அவற்றின் ஆரம்ப நிலைக்கான இயல்புகள் அந்த அணுத் தன்மையில் இருப்பதில்லை. ஆயினும், அவற்றின் உள்ளூறையாய் நிற்கும் அவன் மாறாத இயல்பு உடையவன்.

பம்பரமாய் எவ்வயிரும் பாசத்தால் ஆட்டிவிட்டு
அம்பரமாய் நிற்கும் அதிசயச் சீராளன்
அனைத்தும் சுழல அவ்வாறு தான் மட்டும்
எனைத்தும் சலியா மெய் இன்பு உணர்வான்.

- ரமண புராணம்-63-66

[அம்பரம்=தகராகாசப் பெருவெளி]

என முருகனார் இவ்வாறு பஞ்சபூதங்களாலான படைப்பு அனைத்தும் மாறும்போது, பகவான் மாறாது நிலைபெற்று நிற்கும் சிறப்பைப் பாடுகிறார்.

பஞ்ச பூதங்களின் தோற்றம் நிலைபெறு, வடிவம், மாறுதல் இவற்றை யாரும் நேரிடையாய்க் கண்டது இல்லை. இவற்றின் இயல்பினையே யாரும் காணமுடியாது இருக்கும்போது, இவற்றின் உள்ளூறையாய் நிற்கும் ஒருவனை யார் காணமுடியும்? முடியாது அல்லவா?

நம்மால் காண முடியாதுதான். ஆனால் 'அந்தமிலாக் கண்' - ஞானக்கண் பெற்றுள்ள ஞானிகளால் இவற்றைக் காணமுடியும். நான்கு சுவர்களுக்குள் வீட்டில் இருக்கின்ற ஒருவன், நான்கு சுவர்களை மட்டும் தான் காணமுடியும். ஆனால் விண்கலத்தில் செல்கின்ற ஒருவனால் கீழே உள்ள அனைத்தையுமே காணமுடியும். அதுபோல மாறிக்கொண்டே இருக்கின்ற இந்த பஞ்சபூதங்களை மட்டும் கண்டுகொள்ளாமல், இவற்றின் உள்ளூறையாய் மாறாமல் நிலைபெற்று

இருக்கின்ற பரமாத்மனை மெய்ஞ்ஞானிகள் கண்டனர். 'முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருள்' ஆன பரமன் போக்கும் வரவும் இல்லாது இருப்பதை அவர்கள் தம் 'அந்தமிலாக் கண்'ணால் அறிந்தனர்.

அங்ஙனம் கண்டறிந்த ஞானியர் இருக்கின்றபோது, 'கண்டறிவார் இல்லை' என்று அடிகள் கூறலாமா என்ற ஐயம் எழலாம். அடிகளாரே

கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க.

- திருவாசகம் 3-58

என்று கூறி உள்ளாரே!

பேராசிரியர் கூறிய விளக்கம் யாதெனில், 'கண்டு அறிவாரை' என்று இருசொற்களையும் ஒரு பொருளைக் காண்பது வேறு; அதுபற்றி அறிவது வேறு. 'காண்டல்' என்பது புற உலகோடு தொடர்புடைய 'கண்' எனும் பொறியின் செயலாகும். 'அறிதல்' என்பது பொறி, புலன்களின் எல்லைக்கு உட்பட்டது அன்று.

கண்ணாகிய பொறியால் ஒன்றைக் காணாவிடினும், அறிவின் துணைகொண்டு அப்பொருள் பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்டு அதன் இயல்பினை அறிய முடியும். ஆனால் இந்தப் பொறிகள் (இந்திரியங்கள்) தமது எல்லைக்கு உட்பட்ட இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் உள்ள பொருட்களைப் பற்றித்தான் நம்முடைய சாதாரண அறிவு அறிந்துகொள்ள முடியும். இதனையே 'அபர ஞானம்' என்று நம் முன்னோர் கூறினர். இந்த அறிவின் துணைகொண்டு கூட ஒரு பொருளைக் குறித்து அரைகுறையாக அறிய முடியுமே தவிர, முற்றிலும் அறிய இயலாது. அபர ஞானத்தால் பெறும் முடிவு முழுத்தன்மை பெற்றது அல்ல. எனவே நாம் ஒரு பொருளைப் பற்றி முற்றிலும் அறிவோம் என்று கூறமுடியாது.

குணம் குறிகடந்த பரம்பொருள், நாமரூபம் கடந்ததாயினும், தனது அளப்பரிய அருள் காரணமாக

நமது மனப் பாங்குக்குத் தக்கபடி, பல்வேறு வடிவங்களில் தோற்றம் அளிக்கிறது.

அவர்அவர் தமதமது அறிவு அறிவகை
அவர்அவர் தமதமது இறைவனை அறிகுவர்
என நம்மாழ்வார் பாடுகிறார்.

ஆயினும் இவ்வருட் காட்சி தகுதி பெற்றார்க்கு மட்டுமே கிடைக்கும். சிறுதிருஞானசம்பந்தர் தமது சிறு விரலால் ஆகாயத்தைக் காட்டி, அதோ அங்கு இருக்கும் இறைவனும் இறைவியும்தான் எனக்குப் பால் அளித்தனர் என்று கூறுகிறார். இந்தக் குழந்தையின் சிறு சுட்டு விரலால் காட்டப்பட்ட உமையொரு பாகம் அவருக்குக் காட்சி தந்தானே தவிர, அருகில் இருந்த தந்தை சிவபாத இருதயர்க்குக் காட்சி தரவில்லை. எனவே, இங்ஙனம் தமது ஆத்மநிலை உயர்வு காரணமாக ஞானசம்பந்தர் போன்ற பெரியோர்கள் தமது அகக் கண்ணாலும், புறக் கண்ணாலும் இறை தரிசனம் செய்கின்றனர். பகவானும் அருணாசல சந்நிதியை வந்து அடைந்த விடியல் நேரத்தில், இறைவனையே கண்டு, அப்பா! உன்னை நாடி வந்துவிட்டேன் என்று கூறுகிறார் அல்லவா?

இந்த உரையாடலின் தொடக்கத்தில் நாம் கண்டபடி, எல்லாவற்றையும் நீக்கியபின் உண்மையாக மிஞ்சி நிற்பது எதுவோ அதுவே ஆன்மா, இறைவன். அத்தனையும் நீக்கியபின் மிஞ்சி நிற்பதுதான் - வஸிஷ்டம் - இறைவன் என்பதை திருவாசகமும் குறிப்பிடுகிறது.

வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்துஅழல் நீர் மண்கெடினும்
தான்கெட்டல் இன்றிச் சலிப்புஅறியாத் தன்மையனுக்கு
ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டுஎன்

உள்ளமும்போய்

நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

- திருத்தெள்ளேணம், 18

இப்பிரபஞ்சகத்தின் இறுதியில் பஞ்சபூதங்கள் அனைத்தும் ஒன்றுள் ஒன்று அடங்கிப் போகின்றன. பிரபஞ்சம் வெளிப்பட்டு இருக்கும்போது, இந்த பஞ்சபூதங்களில் உள்ள அணுத்துகள்கள் அனைத்தும் இடையறாது சலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. இந்தச் சலித்தல் நிற்கும்போது அணுக்களால் ஆன பஞ்சபூதங்களும், பிரபஞ்சம் ஒடுங்கி அழிகின்றன. மூலப்பொருளான இறைவன் மட்டுமே மிஞ்சி உள்ளான். அவனும் அசைவற்று யோக நிலையில் உள்ளான். இடமும், காலமும் அசைவற்று நின்றன. யோகநிலையில் உள்ள பரம்பொருள் சிறிது அசையத் துவங்கினால், அந்தச் சிறு அதிர்வே மீண்டும் பிரபஞ்ச உற்பத்திக்குக் காரணமாய் அமைகிறது. பஞ்சபூதங்களும் தம் தோற்றம் ஒடுங்கி, சக்தி பரம்பொருளில் அடங்கிய அதிஷ்டான நிலையே 'சலிப்பு அறியாத தன்மை'.

அந்தப் பரம்பொருளை நாம் நம்முள் இதயத்தில் உள்ள 'தான்' ஆக ஆத்ம விசாரத்தின் மூலம் சிரத்தையுடன் தேடும்போது, என்னுடைய ஊன், உயிர், உணர்வு, மனம் அனைத்தும் அழிந்துபோய், 'நான்' என்கிற அகங்காரம் முற்றிலும் அழிகின்றது. இந்தப் பூரண அனுபவத்தில், மனம்-புத்தி-அகங்காரம்-சித்தம் இவை அனைத்தும் மறைந்து அழிகின்றன. இறையநுபவித்து கரைந்து திளைக்கும் அடியார்க்கு

அம்புவில் ஆலிபோல் அன்புருவில் எனைஅன்பாய்க்

கரைத்தருளும் நிலையில் உடல் முதல் பொறி ஈறாக, நான்கு கரணங்களும்கூட, 'நான்' எனும் தன்முனைப்பு அழியும்போது செயல் இழந்து விடுகின்றன. இதனையே மணிவாசகர், ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டுஎன் உள்ளமும்போய் நான்கெட்ட வாபாடி என்று கூறுகிறார். இங்கு 'உயிர்' என்பது பிராணனைக் குறிப்பதாகும்.

இறைவனது சாந்நித்யம் காட்சிக்கு அப்பாற்பட்டது என்றால் எப்படி அதனை அறிவது?

பொறிபுலன்கட்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றைக் காணவோ கற்பனை செய்து கொள்ளவோ கூட இயலாது. அதை அறியும் வழி சுத்தமாக்கிய உணர்வு வழி ஒன்றே. அந்த உணர்வு வழியைக் காட்டும் மிகச் சிறந்த நூல் பகவானின் அக்ஷரமணமாலை.

காந்தம் இரும்புபோல் கவர்ந்துஎனை விடாமல்
கலந்து என்னோடு இருப்பாய் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 16

சாப்பாடு உனைச் சார்ந்து உணவாயான்
சாந்தமாய்ப் போவன் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 28

சீரை அழித்து நிர்வாணமாச் செய்தருள்
சீரை அளித்தருள் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 30

சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர்வு அடங்கச்
சும்மா பொருந்திடுஅங்கு அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 31

தீரமில் அகத்தில் தேடி உந்தனையான்
திரும்ப உற்றேன்அருள் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 45

தோடமில் நீஅகத்தோடும் ஒன்றி என்றும்
சந்தோடம் கொளஅருள் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 52

நீநான் அறப்புலி நிதங்களி மயமாய்
நின்றிடு நிலையருள் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 56

பூமணமாமனம் பூரண மனம் கொளப்
பூரண மணமருள் அருணாசலா

- அக்ஷரமணமாலை, 69

போன்ற உணர்வு அருவியான பாடல்கள் சாதகனை இறை உணர்வின் உச்சிக்கே அழைத்துச் செல்கின்றன.

இந்தப் பாடல்களின் பொருள் யாது என அன்பர் கேட்டபோது பகவான் கூறினார்: நீர்தான் அதன்

பொருளைச் சொல்லுமே! உம்மைப் போலவே நானும் அவற்றின் பொருளை யோசித்துத்தான் சொல்ல வேண்டும். ஏதாவது நினைத்து எழுதி இருந்தால் அதற்கான பொருளைக் கூறலாம். எப்படியோ எழுந்தவை அவை என்று கூறினார்.

வேண்டுநர் வேண்டி ஆங்கு எய்தினர் வழிபட
ஆண்டுஆண்டு உறைதலும் அறிந்தவாறே.

எனத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது. நாம் அன்புகொண்டு உணர்வுப் பெருக்கில் அணுகும்போது, அருளும் நாம் கேட்டவாறு வந்து அணைகிறது என்கிறார் நக்கீரர்.

கருதிக் கருதிக் கவலைப்படுவார் கவலைக்

கடலைக் கடியும் வடிவேல் கூர்மையான ஆத்ம விசாரத்தேடல் அல்லது ஞாயிற்றின்முன் வைத்த பனிக்கட்டிபோல் உணர்வுபூர்வமாக சத்குருவின் சந்நிதியில் உருகி நீர்ப்பண்டமாதல் என்பதைக் கண்டோம்.

உரையாடலை மீண்டும் தொடர்வோம்

பகவானின் பணியில் தங்கள்,

ராம் மோஹன்

கிர்வலம் வரும் பெளர்ணமி நாட்கள் - 2017

ஆகஸ்டு	6	ஞாயிறு	இரவு 11.32	7	திங்கள்	இரவு 11.55
செப்டம்பர்	5	செவ்வாய்	நண்பகல் 12	6	புதன்	நண்பகல் 12
அக்டோபர்	4	புதன்	நள்ளிரவு 1.38	5	வியாழன்	நள்ளிரவு 12.13
நவம்பர்	6	வெள்ளி	நண்பகல் 12.10	7	சனி	பகல் 11.37
டிசம்பர்	2	சனி	நள்ளிரவு 2.12	3	ஞாயிறு	இரவு 10.00

பகவான் பகர்ந்த தூலாட்டு கீதம்

பாடல்: 91 அர்ஜுனன் & கண்ணன்:

இனியமுத்திச் சுகம்இருப்பது எப்படிஎன்றே வினவ
அனுபவத்தில் அறிவிடயா னந்தம்போல் என்றவரோ

பொருள்: அர்ஜுனன்: எல்லோரும் விரும்புகின்ற
வீடுபேறு என்னும் பேரின்பநிலை எவ்வாறு இருக்கும்?

கண்ணன்: விஷய சுகத்தை அனுபவித்து அறிவது
போலவே ஆத்மானந்தத்தையும் அனுபவத்தால்
மட்டுமே அறிய முடியும்.

இனிப்பை உண்டு அனுபவித்திராதவனுக்கு இனிப்பு
என்று சொன்னால் அந்தச் சுவையை உணர முடியாது.
இனிப்பை நாவினால் சுவைத்தால் மட்டுமே உணர
முடியும். பேரின்ப நிலையையும் தானே உணர்ந்து
அனுபவத்தால் மட்டுமே உணர முடியும்.

பஞ்சாங்கத்தில் இன்று மழைவரும் என்று
குறிப்பிட்டுள்ள பக்கத்தை எடுத்துப் பிழிந்தால்
அதிலிருந்து மழை வருமா! ஆத்மானுபவத்தையும்
தானே உணர்ந்து அனுபவத்தால் அன்றிச் சொல்லால்
விளக்க இயலாது என்பார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்.

பாடல் 92: அர்ஜுனன் & கண்ணன்:

மனலயம்வந் தவர்அலது மற்றுஇலரோ முத்தர்எனச்
சனகனைப்போல் சீவன்முத்தர் தாமும்உளர் என்றவரோ.

பொருள்: அர்ஜுனன்: ஆன்மிகப் பயிற்சியாலும்,
விசாரத்தினாலும் மனம் தன் மூலத்தில் ஓடுங்கிச் சமாதி
நிஷ்டையில் இருக்கும் ஞானிகளைத் தவிர, அங்ஙனம்
சதா நிஷ்டையில் இல்லாமல் உலக விவகாரங்களில்
ஈடுபட்டுக்கொண்டு இருந்துகொண்டே ஜீவன்முத்தராய்
வாழ்ந்தவர்கள் இல்லையா?

கண்ணன்: சதா சமாதி நிலையில் இல்லாமல், ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துகொண்டு இருந்த ஜனகன்போல் ஜீவன் முக்தர்களும் உள்ளனர். திடமான அபரோக்சு ஞானம் அடைந்தவர்கள் என்ன செய்துகொண்டு இருந்தாலும், எதுவுமே செய்யாமல் இருந்தாலும் அவர்கள் ஜீவன்முக்த நிலையிலேயே தொடர்ந்து இருப்பர்.

விதவிதமான நிலைகள் எல்லாம் விசாரம் செய்து
மிச்சைஅறு பரமபதம் யாது ஒன்று உண்டோ
அதனையே திடமாக அகத்தால் பற்றி
அனவரதம் உலகில் விளையாடு வீரா!

எது சகலவிதமான தோற்றங்கட்கும் எதார்த்தம் ஆய் அகத்து உளதோ அதை அறிந்தாய் அதனால் அப்பார்வையினை அகலாது என்றும் ஆசைபோல் உலகில் விளையாடு வீரா! என்று இச் சீவன்முக்தர் உலகில் ஈடுபடும் நிலையைப் பகவான் குறிப்பிடுகிறார்.

[மிச்சை அறு = அஞ்ஞானத்தை அழித்து; பரபதம் = இறைநிலை; அனவரதம்=எப்போதும்]

பாடல் 93: அர்ஜுனன்:

சீவன்முத்தி அடைந்தோர்கள் செயலும்அவர்

தம்குணமும்

நாஉரைக்கும் வாசகமும் நான்அறியச் சொல்லும்என

பொருள்: ஜீவன்முத்தி அடைந்தவர்கள் (சமாதி நிலையில் இல்லாதபோது) அவர்களது செயல்களும், அவர்தம் குணமும், நாவினால் பேசும் வார்த்தைகளும் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை நான் அறியுமாறு சொல்லுங்கள்.

விளக்கம்: இந்த வினா பகவத்கீதையில் 2-54 சுலோகத்தில் அர்ஜுனன் வினவுவது போன்றே அமைகிறது.

ஸ்தித²ப்ரக்ருஸ்ய கா பா¹ஷா ஸமாதி⁴ஸ்த²ஸ்ய கேஷவ !

ஸ்தி²ததி⁴: கிம் ப்ரபா⁴ஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம் !!

பொருள்: கேஸவா! ஸமாதியில் நிலைத்த நிறை ஞானியின் லக்ஷணம் யாது? உறுதியான ஞானத்தை உடையவன் எதைப் பேசுகிறான்? எப்படி அமர்கிறான்? எவ்வாறு நடக்கிறான்?

பாடல் 94: கண்ணன்:

வரும்கருவு பிறப்பினொடு வளர்தல்பருத் தல்குறைதல்
ஒருங்கலும் மெய்க்குன்று அதனை ஒறுத்திருப்பார்

என்றவரோ

பொருள்: சீவன்முத்தர்கள், தாயின் கர்ப்பத்திலிருந்து பிறத்தலும், பின் வளர்தலும், பெருத்தலும், சிறுத்தலும், அழிதலும் ஆகிய ஆறு விகாரங்களும் உடலுக்கே உண்டாகின்றன என்று தெளிந்து, அந்த வேறுபாடுகள் ஆத்மாவுக்கல்ல என்று தெளிந்து, அவற்றைச் சகித்து இருப்பார்.

விளக்கம்: ஜீவன்முத்தராகிய ஞானிகள் ஞானமே வடிவான ஆத்மாவே தாம் என்றும், சரீரம் தாமல்ல என்றும் உறுதியாக உணர்ந்து இருப்பதால், சரீர சம்பந்தமான எந்தவிதமான நன்மை வந்த போதிலும், தீமை வந்தபோதிலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள்.

பாடல் 95: கண்ணன் (தொடர்ச்சி):

பார்ப்பதுவும் கேட்பதுவும் பகர்வதுவும் செல்வதுவும்
ஏற்பதுவும் கரணதன்மம் எனத்துணிவார் என்றவரோ

பொருள்: கண்களால் பார்த்தலும், காதால் கேட்டலும், வாயால் பேசுதலும் கால்களால் நடப்பதும், கைகளால் செயலாற்றுவதும் ஆகிய அனைத்துமே ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள் ஆகியவற்றின் தன்மைகளே அன்றி, நானாகிய ஆத்மாவின் செயல்கள் அல்ல என்று அவர்கள் அறிந்திருப்பார்.

விளக்கம்: இது பகவத்கீதை ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில்கண்ணன் தரும் விளக்கத்தை ஒட்டி அமைகின்றது.

தத்துவம் தெரிந்த யோகி பார்க்கினும் கேட்கினும், தீண்டினும், மோப்பினும், அருந்தினும், நடக்கினும், உறங்கினும், சுவாசிக்கினும், பேசினும், கழிக்கினும், பிடிக்கினும், கண் திறக்கினும், கண்மூடினும், பொறிகள் புலன்கள் 'வாயிலாகச்' செயல்படுகின்றன என்று அறிந்துகொண்டு நான் ஒன்றையும் செய்யவில்லை என்று நினைப்பான். (பகவத் கீதை 5-89)

பாடல் 96: கண்ணன் (தொடர்ச்சி):

பசிதாகம் உயிர்க்கெனவே பயம்துக்கம் சுகம்காமம்
வசிகோபம் மதிக்குஎனவே மகிழ்ந்திருப்பார் என்றவரோ
பொருள்: பசியும், தாகமும் பிராணனின் தர்மம்; ஆத்மாவாகிய எனக்கு அல்ல என்றும், பயம், துக்கம், விஷய சுகம், காமம், கோபம் ஆகியவை அந்தக்கரணத்துக்கே என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டு இவற்றில் எது வந்தபோதும், அதற்காக வருந்தி அலையாமல் கர்மவினையால் வந்து சேர்ந்தன என்று கருதி, எப்போதும் மகிழ்வுடன் இருப்பார்.

பாடல் 97: கண்ணன் (தொடர்ச்சி):

விடும்தாரமும் உறவும் மேவிஎன்றும் இருந்தாலும்
நீடும் தாமரைஇலைநீர் நிகர்ஆவார் என்றவரோ
பொருள்: தமது ஆயுட்காலம் வரையும் வீட்டையும், மனைவியையும், உறவினரையும் விட்டுப் பிரியாமல் பொருந்தி இருந்தாலும் விரிவான தாமரை இலையில் உள்ள நீர் இலையில் இருந்தும் இலையில் ஒட்டாமல் இருப்பதுபோல், சம்சாரத்தில் இருந்தும் குடும்பப் பற்று இன்றி இருப்பார்கள்.

பாடல் 98: கண்ணன் (தொடர்ச்சி) :

பற்றிடும் காயமும்தானும் பன்னாள்ஒன்று ஆயினும்பின்
உற்ற புளியம்பழமும் ஓடும்ஓட்பர் என்றவரோ.
பொருள்: அஞ்ஞானத்தில் 'தான்' என எண்ணப்படும் ஜடஉடலும், ஆத்மாவாகிய தானும் பலநாள் வரையில் ஒன்றாகவே இருந்தாலும், ஞானம் உண்டானபின்,

காயாக இருந்தபோது ஒன்றாகச் சேர்ந்து இருந்த புளியங்காயும் ஓடும், பழுத்தபிறகு ஓட்டோடு சேர்ந்து இராமல், தனியே இருக்கின்ற புளியம்பழத்தைப் போல, சரீரம் துன்பம் நிறைந்த பொய்ம்மை என்றும், ஆத்மாவே சத்-சித்-ஆனந்த வடிவான மெய்ப்பொருள் என்றும் தெரிந்து, ஞானிகள் உடல் பற்றை விடுத்து விளங்குவர்.

பாடல் 99: கண்ணன் (தொடர்ச்சி):

கூறும்உலகு இயற்கைஉடன் கூடினும் மெய்ஞ்ஞானம்
வந்தோர்
சேறும்பிள்ளைப் பூச்சியும்போல் திரிவார்காண்
என்றவரோ

பொருள்: உலக இயற்கையின்படி கூடி வாழ்ந்தாலும் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற ஜீவன் முக்தர்கள் சேற்றில் இருந்தாலும் சேறுதன்மீது ஓட்டாமல் உலவும் பிள்ளைப் பூச்சிபோல உலக வாழ்க்கையில் பற்று கொளாது தங்கள் கடமைகளைச் செய்து வருவர்.

விளக்கம்: பகவான் உள்ளது நாற்பது அனுபந்தத்தில் கூறும் ஒப்புமைக் கருத்தை இங்கே நோக்கலாம்.

போலிமன எழுச்சி மகிழ்வு உற்றோனாகி
போலி மனப்பதைப்பு வெறுப்பு உற்றோனாகி
போலி முயல்வாம் தொடக்கம் உற்றோனாகி
புரையிலனாய் உலகில் விளையாடு வீரா!
மால்எனும் பல் கட்டு விடுபட்டோனாகி
மன்று சமனாகி எல்லா நிலைமைக் கண்ணும்
வேலைகள் வேடத்துக்கு இயைவ வெளியில்செய்து
வேண்டியவாறு உலகில் விளையாடு வீரா

- (உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம், 27)

தன்னுடைய சுவாவம் அசைவுறாத ஆத்மநிலையே என்றபோதிலும், வெளிப்படையில் மனக்குதூகலமும் மகிழ்ச்சியும் உள்ளவன்போலும் போலியான மன வெறுப்பும், பதைப்பும் கொண்டவன்போலும் ஒரு

செயலைப் போலியாக முயன்று தொடங்குபவன் போலும், இவற்றின் உயர்வு, பெருமை முதலியவற்றில் பற்றில்லாதவன் ஆக, உலகில் விளையாடுவாய். பாசமயக்கமாகிய எல்லாக் கட்டுகளில் இருந்தும் விடுபட்டவனாக ஆசாபாச மயக்கமாகிய எல்லாக் கட்டுகளில் இருந்தும் விடுபட்டவனாக எல்லா நிலைமைகளிலும் நிலையான உறுதியுடன் சமசித்தம் உடையவனாகத் தாம் ஏற்ற வேஷத்துக்குத் தக்கவாறு வேலைகளை வெளியில்செய்து, இஷ்டமானபடி இந்த உலகில் விளையாடுவாய்.

பாடல் 100: கண்ணன் (தொடர்ச்சி):

ததிஊடு கடைந்த வெண்ணெய் தான் மோரில்

கிடப்பதுபோல்

மதியோடு கூடினும்பின் மயங்கார்காண் என்றவரோ.

பொருள்: தயிரில் ஒன்றாய்க் கலந்து இருந்த வெண்ணெய் கடைந்து எடுத்தபின் மோரில் கலவாது, தனித்து மிதப்பதுபோல் ஞானம் வந்தபிறகு புத்தி விவகார உலகில் கூடி இருந்தாலும் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகியவற்றின் செயல்களைத் தன் செயல்கள் என்று கருதி மயங்க மாட்டார்கள்.

பாடல் 101 (பொது):

அருச்சுனன்தன் பொருட்டாக அனைவருக்கும்

ஞானம்வரப்

பொருந்தியதே சிசுவடிவாம் புண்ணியரே கண்வளாரீ

பொருள்: அர்ஜுனனை முன்னிட்டு அனைவர்க்கும் ஞானம் உண்டாகும்படி உபதேசித்து, பேரானந்தம் தரவந்த ஞானாசிரிய வடிவே, தொட்டியில் தாங்குவீர்களாக.

பாடல் 102: (பொது):

ஆயர் குலமாதர் அளவுஇலோரைப் புணர்ந்தும்

தூய பதினாறு ஆயிரவருடன் தோய்ந்துஇருந்தும்

பாடல் 103: (பொது):

பரம முனிவர்முன்னே பரிச்சித்தைத் தீண்டி அன்று
பிரமசரியம் செலுத்தும் பேரொளியே கண்வளார்

பொருள்: (102 & 103) எண்ணிக்கை இல்லாத அளவு இடைக்குல மாதரைச் சேர்ந்து இருந்தும், தூயவர்களாகிய பதினாறாயிரம் தேவ மங்கையருடன் சேர்ந்து இருந்தும் உலவிய நீங்கள்

உத்தரையின் வயிற்றில் பிரக்ஞை இன்றிப் பிறந்த பரீக்ஷித் எனும் சிசுவைத் தங்கள் கரங்களால் தொட்டு உயிர் பெறச் செய்தீர்கள். 'நித்ய' பிரம்மசாரியின் கைபட்ட மாத்திரத்தில் அச்சிசு உயிர் பெற்று எழும் என்பதை நிதர்சனமாகக் காட்டினீர். அத்தகைய தெய்வீகப் பேரொளியே, தொட்டிலில் தூங்குவீர்களாக.

பாடல் 103: (பலஸ்துதி):

ஆதிமூலம் விசயற்கு ஆதிமறையின் பொருளை
ஒதி உணர்த்தும் இந்த உண்மைதனைக் - காதல் உற்றுக்
கற்றோரும் கேட்டோரும் காசினியில் வாழ்ந்து முத்தி
பெற்றோர்கண் முத்தர்பெறும் பேறு.

பொருள்: ஆதிமூலமாகிய கண்ணபிரான் அர்ஜுனனுக்கு ஆதிவேதாந்தத்தின் பொருளை உணர்த்திக் காட்டிய இந்த மெய்ம்மை நூலாம் கீதாசாரத்தை விரும்பிப் படிப்பவர் உலகில் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து, ஜீவன்முத்தர் அடையும் வீடுபேற்றை அடைவர்.

முற்றிற்று.

ரமணோதயம்

Voluntary Services

K. சுரேஷ் ஜானகிராமன்

9444127770

ராஜேஷ் M.S.

9840075778

நம்பிக்கை தரும் நாயகன்

இசைக்கவி ரமணன்

ஐதிரவனுக்குக் கற்பூரம் காட்டுவதுபோலத்தான், கங்கையில் ஒரு குவளை நீரை விடுவதுபோலத்தான், பகவான் ரமணரைப் பற்றி இந்தச் சிறுவன் பேச முயல்வதும்! மீன் நீந்துவது நதியை அளப்பதற்காகவா? சிறுகுருவி பறந்து திரிவது வாளை அளக்கவா? இல்லை! பெற்ற பெருங்கருணையைக் கொண்டாட!

அசையாத மாமலையாய், வடுவேதும் சுமக்காத வானமாய், இன்றும் வாழ்ந்து நம்மை வாழ்விக்கும் ரமணமுனியின் ஆழம் காண முடியாத மௌனத்தை, விளிம்பில் நின்று வியந்து பார்த்தும், மருண்டும் நிற்கின்றேன். புரியவில்லை; அறவே புரியாமலும் இல்லை. எது எப்படியோ, விலக முடியவில்லை! ஏதோ ஒன்று உயிரின் பிடரியைக் கவ்விக்கொண்டுவிட்டதாக உணர்கிறேன். நம்மை முற்றும் முடிக்கும்வரை அது ஓயாது என்றே நம்புகிறேன். அந்த நம்பிக்கையால் எழுந்தது ஒரு சிறுபிள்ளைத்தனமான ஆனந்தம். அது, உள்ளே மௌனமாகவும் வெளியே வார்த்தைகளாகவும் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறது.

இதுதான் என் ரமண அனுபவம்! எது தொடர்ந்து இருக்குமோ அதைத்தான் அனுபவம் என்று கொள்ளவேண்டும் என்பது நமக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கின்ற அறிவுரை. எனவேதான், இதை என் அனுபவம் என்கிறேன். முதலில்,

1. நாம் எதற்காக ரமணரைப் பற்றிப் பேசவேண்டும்? அதனால் நமக்கு என்ன பயன்?

நாம் மனிதர்கள். அவர் மாமனிதர். ஒவ்வொரு மனிதனும் மாமனிதனாகலாம். ஆனால், அதற்கு முன்பு, அவன் முழுமையான மனிதனாக ஆகவேண்டும். மகான்களைப் பற்றிப் படிப்பது, பேசுவது, கேட்பது இவற்றின் மூலம், அவர்கள் அடைந்த நிலை நமக்குத் தெரியவரும். நாம் அடையாத நிலை நமக்குப் புரியவரும். அதை எப்படி அடைவது என்ற கேள்வி தோன்றி அதுவே பாதையை வகுக்கும்.

பொதுவாக மகான்களின் நிலை என்பது என்ன? அமைதி, ஆனந்தம், அன்பு, அறிவு, எளிமை, ஒழுக்கம், நிறைவு, தெளிவு, இப்படி அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். அறிய அறிய நெடுகத் தொடர்ந்து வளர்வதே பெரியோர் பெருமை. சொல்லிச் சொல்லித் தீர்வதில்லை சோதியின் பெருமை. சொல்லாமல் மெளனத்திலே காண்பதே அருமை.

அறியாமை என்னும் இருட்டிலிருந்து, மலினக் குப்பைக் கூளத்திலிருந்து நம்மை மீட்டு நாம் மேன்மையற வழிவகுப்பதே மகான்களைப் பற்றி நாம் பேசுவதாலும், கேட்பதாலும், படிப்பதாலும் விளையும் பயன்.

ஓர் ஊரைப்பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டால் நமக்கும் அந்த ஊரைச் சென்றுபார்க்கவேண்டும் என்று தோன்றுகின்றதல்லவா? அப்படித்தான் இதுவும்!

2. ரமணர் மகான். நாம் சாதாரண மனிதர்கள். அவர் ஞானி. நாம் அஞ்ஞானிகள். அவர் எங்கே நாம் எங்கே?

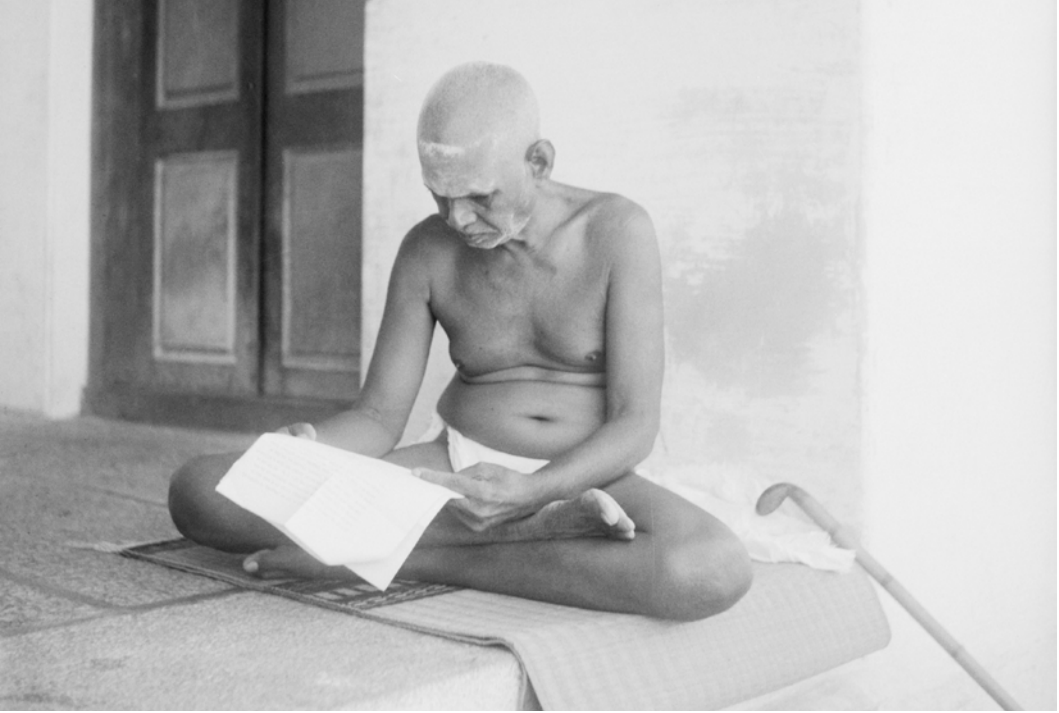
ரமணர் மகான் என்பதிலும் நாம் சாதாரண மனிதர்கள் என்பதிலும் அவர் ஞானி என்பதிலும் நாம் அஞ்ஞானிகள் என்பதிலும் ஐயமில்லை. உண்மைதான். ஆனால், அவர் எங்கே நாம் எங்கே என்ற கேள்விக்கு

என்ன பதில் தெரியுமா? நாம் எங்கே அவர் அங்கே என்பதுதான்! நோயுற்று, உடல் இற்று, உயிர்மட்டும் மிஞ்சியிருந்த வேளையில் அவர்முன்பு நின்று, 'ஐயா! எங்களை விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிடாதீர்கள்!', என்று அடியார்கள் விம்மி அழுது நின்றார்கள். அப்போது ஒரே வாக்கியத்தைத்தானே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார்? 'நான் எங்கே போகமுடியும்?'

இங்கிருக்கும்போதே அங்குமிருக்க அறிந்தவர்கள் இங்கு, அங்கு என்னும் பேதங்கள் இன்றி எங்குமுள்ள பரம்பொருளாகவே திகழ்கிறார்கள். நாம் எங்கும் இல்லை. அவர்கள் எங்கே இல்லை? ரமணர் இன்றும் இருப்பதால்தான் நாம் அவரைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். நாம் அவரை நினைவுகூரவில்லை! அவர் சன்னிதியில்தான் நின்று நெகிழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம்!

ஆம், நாம் எங்கிருந்தாலும் நாம் அணுகி அருளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம், அவர் எங்குமிருக்கிறார். நாம் எப்படி இருந்தாலும் நமக்குப் பொருந்தும் வண்ணம் எல்லாமாகவும் இருக்கிறார். தொடர்ந்து துணையாக வரும்விதம், அவர் நம் உயிரின் உறவாக இருக்கிறார்.

ரமணர் தனது தந்தையைப் பத்து வயதில் இழக்கிறார். அந்த மரணமோ, தாய், சகோதரர்கள் இவர்களுடைய அழுகையோ அவரிடம் அச்சத்தை ஏற்படுத்தவில்லை; ஆலோசனையைத்தான் தூண்டிவிட்டது. சிதையில் தந்தை எரிந்து சாம்பலானபின், 'என்னில் இருக்கும் 'நான்' அப்படியே இருக்கிறது; என் தந்தையில் இருந்த 'நான்' உடலை நீங்கிவிட்டது,' என்றொரு முடிவுக்கு வருகிறார். தனது 16 ஆவது வயதில் மதுரையில், அந்தத் தெற்கு வாசல் அருகிலுள்ள வீட்டின் மாடியில் தன்னை முடித்துக்கொண்டார். மரண பயத்தை முகமனாக வைத்துக்கொண்டு, அவர் அகண்ட பரிபூரண நிலை எய்தியது ஒப்பற்ற ஆச்சரியம்தான். அதன்பிறகு,

அவர் அறியவேண்டிய சேதியோ, பெறவேண்டிய அனுபவமோ எதுவும் இல்லை. இதற்குப் பிறகுதான் அவர் திருவண்ணாமலை செல்கிறார். 1896 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 17 ஆம் தேதி மதுரையில் மரண அனுபவம். வீட்டை விட்டு வெளியேறியது ஆகஸ்டு 29. அவர் திருவண்ணாமலையில் கால்வைத்தது செப்டம்பர் 1. இடையில் கடந்தது 48 நாட்கள். ஆனால், அவர் பெற்ற மகத்தான அனுபவம், யாருக்கும் தெரியவில்லை! இது ரகசியமில்லை; பணிவு! நாகரிகத்தின் உச்சம்!

இனி அடையவேண்டியது ஒன்றுமே இல்லை என்னும் பெருநிலையை அடைந்த ரமணரை, 53 வருடங்கள் திருவண்ணாமலையில் நீங்காமல் இருக்கவைத்தது, அவருடைய தேகத்திற்கான பிரார்த்தமா? நாம் அனுபவிக்கும் விதியா? இல்லை! இறையின் திருவுள்ளம்! தெய்விகக் கருணையின் நிச்சயம்! எதற்கு? அவர் அடைந்த நிலையை நாமும் அடைவதன் மூலமே நமது துன்பங்கள் தீரும் என்று காட்ட. அதற்கான எளிய, நேரடியான,

நாமே பயின்றுகொள்ளக் கூடிய வழிமுறையை நமக்குக் காட்ட. எல்லாம் அடைந்த பிறகும், எளியார்க்கு எளியராய், மிக மேன்மையான வாழ்வை வாழ்ந்துகாட்ட!

இது நமக்குச் சாத்தியமில்லை என்றால் ரமணரின் தேகம் மதுரையில் அவருடைய 17 ஆம் வயதிலேயே விழுந்திருக்கும். இன்று அவரைப்பற்றிப் பேச நமக்கு எந்தக் குறிப்பும் இருந்திருக்காது. தான் அடைந்த உன்னதமான நிலையை அனைவரும் அடைய முடியும் என்று முழுக்க முழுக்க நம்புவதும், அடையவேண்டும் என்று விரும்புவதும், அடைய வழிசொல்வதுமே மகானின் தலையாய குணங்களாகும்.

3. ஒரு மகான் எதை விட்டுச் செல்கிறார்?

* நடக்கப் பாதை (நான் யார் விசாரணை, சரணாகதி)

* நல்லுரைகள் (கதைகள், உதாரணங்கள், விளக்கங்கள், அவரவர்க்கேற்ற அறிவுரைகள்)

* தவம்

* தன்னுதாரணம் (எளிமை, எதற்கும் கிளர்ச்சியுறாதிருத்தல், இறுதிவரை அனைவரும் சந்திக்க ஏதுவாய் இருந்தது, ஒவ்வொரு நொடியும் ஊராரின் கண்முன்னே கழிந்தது)

4. ரமணர் யோகியா, ஞானியா, பக்தரா?

எப்படிச் சொல்ல? எல்லாம்தான். எதுவுமில்லைதான். இரண்டும் உண்மைதான்! வெட்டவெளியை வானமெனலாம், இடமெனலாம், பரப்பு எனலாம், ஆதாரம் எனலாம். வண்ணம் மேற்கொண்டால் வானம். பூமி சுழலவும் அதில் நாம் நிற்கவும் அனுமதித்தால் இடம், எங்கும் இருப்பதால்

பரப்பு. சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்; அதுவும் விரிந்துகொண்டே போகும்!

அவர் ஞானிதான். எதனால்?

* எதையும் தனக்கு அயலாக அவர் காணவில்லை

* எவரிடத்திலும், எதனிடத்திலும் எந்த எதிர்பார்ப்பும் அவருக்கு இருந்ததில்லை

* ஏற்ற இறக்கங்களோ, மாற்றங்கள் வளர்ச்சிகளோ அவரிடம் காணப்படவில்லை

* அத்யாச்ரமி என்னும் துறவின் பரிபூரண நிலையை ஊரறிய அடைந்தவர் அவர்

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ஞானிக்கு, தான் ஞானி என்னும் அபிப்பிராயம் கிடையாது.

அகண்டமான பேருணர்வே தன்னுடைய இயல்பாக இருந்தார். அதே சமயம், நடைபெறுவன அனைத்தையும் அறிந்தே இருந்தார்.

1. பாதாள லிங்க அறையில் தேகத்தைப் பூச்சிகள் அரித்தபடி இருக்கத் தான் அசையாமல் இருந்தது

2. இரண்டரை வருட காலம் அசையாமல் இருந்தது

3. தன்னை அடித்த திருடர்களை உணவருந்திவிட்டுச் செல்லுங்கள், இன்னும் என்ன வேண்டுமோ எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றது

4. தானாய் எந்தப் பிரசங்கமும் செய்ததில்லை. ஆனால் 30,000 ஐயப்பாடுகளுக்கு அவர் விடை பகர்ந்திருக்கிறார்

5. இறுதிவரை அவருடைய மௌனம் சற்றும் கலையாமலேயே எல்லாம் செய்திருக்கிறார்

அவர் யோகிதான். எதனால்?

1. அவருடைய மரண அனுபவமும் ஞானம் சார்ந்த யோக அனுபவம்தான். யோகம்தான் ஞானத்தைத் தொடரவேண்டும் என்னும் வாசகத்திற்கு அவர் நிதர்சனமான நிரூபணம்

2. திருவண்ணாமலைக்கு வந்த புதிதில், அவர் உட்கார்ந்தது ஓரிடம், எழுந்தது ஓரிடம் என்றிருந்திருக்கிறார். அது மிக நுண்மையான யோக அனுபவம்

3. ஆமைப்பாறையில் நடந்த இரண்டாவது மரண அனுபவமும் யோகம்தான்

4. நட்ட நடுப்பகல். மொட்டைப் பாறை. உச்சிக் கதிரவனைக் கண்ணிமைக்காமல் உற்றுப் பார்த்தபடி அவர் இருந்திருக்கிறார்

அவர் பக்தர்தான். எதனால்?

* திருவண்ணாமலைப் பரதேசிகள் கடைசிப் பந்தியில் உணவருந்தவும் என்றதும், பிச்சைக்காரர்களோடு அமர்ந்துகொண்டது

* கோயில் பிரசாதங்களைப் பணிவோடு ஏற்றுக்கொண்டது

* சில நேரங்களில் கண் கலங்கியதும் உண்டு

* அக்ஷரமணமாலை போன்ற இறையருள் இறைஞ்சும் பாடல்கள் புனைந்தார்

பக்தி இன்றேல் ஞானம் கனிவதில்லை, யோகம் வசமாவதில்லை என்று சுட்டிக்காட்டினார். அவருடைய பக்தி என்பது பரிபூரண சரணாகதியே என்பதை நாம் என்றும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவர் எளிய மனிதராக, ஏழைப் பங்காளனாகத்தான் விளங்கினார். கீரைப்பாட்டி, எச்சம்மாள், மாடுமேய்க்கும் பூவன்,

கோலி விளையாடும் சின்னக் குழந்தைகள் என்று அவருக்குத்தான் எத்தனை நண்பர்கள்!

அதுபோல், எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஒரேபோல் அன்பு செலுத்தியவர். எனக்குத் தெரிந்து குரங்குக்குப் பிரசவம் பார்த்தவரை நான் கேள்விப்பட்டதில்லை! பெற்ற குட்டியைத் தாய்க்குரங்கு வந்து காண்பித்துப் போன கதையையும் நான் வேறெங்கும் கேள்விப்பட்டதில்லை!

5. எல்லாம் சரி. ஆனால், ரமணர் நமக்கு விடையைச் சொல்லவில்லையே! கேள்வியைத்தானே நமக்கு விட்டுச்சென்றிருக்கிறார்?

நாம் வினாக்களால் அல்லற்படுகிறோம். அவை நம்மைத் துளைத்தெடுக்கின்றன — சின்னக் குழந்தைகளின் சள்ளையைப்போல், மேலதிகாரிகளின் துரத்தல்போல், காவந்துறை விசாரணைபோல்! அந்த வினாக்களை நாம் சுமக்கிறோம். நமக்கு விடைகள் அவசரமாகத் தேவைப்படுகின்றன. கிடைக்கின்றன. அவற்றின்மூலம் புதிய வினாக்கள் கிளைக்கின்றன. இறுதியில், வினாக்களைப் போலவே விடைகளும் சுமைகளாகின்றன. அனுபவங்கள் அயர்ச்சியைத் தருகின்றனவேயன்றி, ஆனந்தம் தருவதில்லை. அறிவுரைகள் எரிச்சலூட்டுகின்றன. நெறிமுறைகளில் பிடிப்பில்லை. வழிமுறைகள் சலிப்பூட்டுகின்றன. எதிலும் ஐயங்கள் எழுகின்றன.

ஆனால், ரமணர் ஒற்றைக் கேள்வியை எழுப்பி, இதுவரை கற்றை விரித்து நம்மைக் களைப்படைய வைத்த அத்தனைக் கேள்விகளையும் அதனுள் அடக்குகிறார். அதை நம்மை, நாமே, நமக்குள் எழுப்பச் சொல்கிறார். செய்கிறார். இதுதான் அவர் நமக்குச் செய்யும் சேவை.

நான் யார் என்பதோ விடையற்ற கேள்வி. எந்த விடைகளாலும் அடங்காத கேள்வி. எந்தத் திசைதிருப்பும் முயற்சிகளுக்கும் மசியாத கேள்வி. எந்த மிரட்டல்களுக்கும் பணியாத கேள்வி. இதை நாம்தான் எழுப்புகிறோம். இது வெளியே கேட்கப்படுவதில்லை. இது மனம் என்னும் தளத்தில்தான் எழுகிறது. இந்தக் கேள்விக்கு எந்தப் பதிலையும் ஏற்க மறுக்கும் மனம், இறுதியில் இந்தக் கேள்வியில் ஒடுங்குகிறது. கேள்வி நம்மில் ஒடுங்குகிறது. மனமும் இன்றி, கேள்வியும் இன்றி நாம் மட்டும் மிஞ்சுகிறோம்.

இதுவே முடிவு. இதுவே இதற்குமேல் இன்னொன்றில்லாத அனுபவம். இதை நாம் பெறவேண்டும் என்னும் கருணையால்தான், எந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாலும் அதை இந்தக் கேள்வியாக்கி அதை நம்மை நோக்கித் திருப்பிவிடுகிறார் ரமணமுனி. பண்டிதரிலிருந்து பாமரர்வரை, வெளிநாட்டவரிலிருந்து உள்நாட்டு கிராமவாசிவரை, பெரும் செல்வந்தரிலிருந்து பரம ஏழைவரை, எல்லோர்க்கும் அவர் இதையேதான் இன்றைக்கும் செய்து வருகிறார்.

அதுதான் 'நான் யார்?' என்னும் கேள்வி. கேள்வி என்று சொல்வதைவிட, விசாரணை என்று சொல்வதே பொருந்தும். பதிலைத் தேடுவது கேள்வி. உண்மையைத் தேடுவது விசாரணை. வினா, விடைகளால் திசைதவறும், விசாரணையோ, நூல்பிடித்தாற்போல் விழைகின்ற உண்மையைவிட்டுக் கண்ணை எடுக்காது!

6. சரி, நான் யார் என்னும் விசாரணை எதற்கு?

'தன்னை அறியாமல் அனைத்தையும் அறியத் தலைப்படுதல் அறியாமையன்றோ! தானன்றோ (ஆன்மா) அனைத்தறிவின் மூலம்!' என்பார் ரமணர்.

துன்பம் வந்து குறுக்கிடாத இன்பத்தை, தொடர்ந்த இன்பத்தை, நிரந்தரமான இன்பத்தைத்தான் ஒவ்வொரு ஜீவராசியும் விழைகிறது. உயிரினங்கள் இன்பத்தை, அறியாமலேயே விழைகின்றன. மனிதன், அறிந்தே விரும்புகின்றான். விலங்குக்குத் தான் விலங்கு என்று தெரியாது. மனிதனுக்கு, தான் மனிதன் என்பதும், அது விலங்கு என்பதும் தெரியும். எனவேதான் அவன் மற்ற உயிரினங்களை வகைப்படுத்தியதுபோல, அனுபவங்களையும் இது இன்பம் அது துன்பம் என்று வகைபிரித்து வாழுகிறான், இன்பம் ஒன்றையே நாடுகிறான்.

எந்தச் செயலும் புரியாமல், தொடர்ந்து இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதே அனைவருடைய விருப்பமுமாகும்.

7. மனிதன் ஏன் இன்பத்தை விழைகிறான்?

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னை மிகவும் நேசிக்கிறான், அதனால்தான்!

8. மனிதன் ஏன் தன்னை மிகவும் நேசிக்கிறான்?

இன்பமே ஒவ்வொரு மனிதனின் இயல்பு. அதனால்தான் மனிதன் தன்னை நேசிக்கிறான்! அந்த இன்பம் அவனுள்ளேயே இருக்கிறது. அது தெரியாததால்தான் அவன் அதை வெளியே தேடுகிறான், பொருள்களில் நாடுகிறான். அனுபவங்களை வேண்டுகிறான். அந்த இன்பத்தைத் தன்னுள் தேடுபவன் தன்னில் ஒடுங்கித் தணிகிறான். வெளியே தேடுபவன் தடுமாறி விழிக்கிறான்.

“திருடனும் அரகரா சிவசிவா என்றுதான் திருநீறு
பூசுகின்றான்
சீட்டாடும் மனிதனும் தெய்வத்தின் பேர்சொல்லி
சீட்டைப் புரட்டுகின்றான்
முரடனும் அரிவாளில் காரியம் பார்த்தபின் முதல்வனை
வணங்குகின்றான்
முச்சந்தி மங்கையும் முக்காடு நீக்கையில் முதல்வனைக்
கூவுகின்றான்
வருடுவார் கைக்கெலாம் வளைகின்ற தெய்வம்-என்
வாழ்க்கையைக் காக்கவில்லையே
மலர்கொண்ட கூந்தலைத் தென்றல்தாலாட்டிடும்
மதுரைமீனாட்சி உமையே”

என்னும் கவிஞர் கண்ணதாசனின் வரிகள் இதை மிகச் சரியாகச் சித்திரிக்கின்றன.

தேடுவது இன்பம். நாடுவது வெளியே. கூடுவது துன்பம். குறையெங்கே?

9. இன்பம் என் இயல்பென்றால், அது என் உள்ளேயே இருக்கிறது என்றால், அது எனக்கெப்படித் தெரியாமல் போகும்?

தெரியாமலில்லை; புரியாமலிருக்கிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னியல்பான இந்த இன்பத்தை ஒவ்வொரு நாளும் உறக்கத்தில் அனுபவிக்கிறான். சுகமான தூக்கத்தை விரும்பாதவர்கள் உண்டா? அதற்குத்தான்

எத்தனை ஏற்பாடு என்பார் ரமணர். அதை அவர் குறையாகக் கருதவில்லை. தானறியாமலேயே தன்னுடைய சுயமான இயல்பை ஒவ்வொரு மனிதனும் அனுபவிக்க விரும்புவது தூக்கத்தில்தான். ஆனால் 'தூங்கியது' 'விழித்தால்தான்' புரிகிறது. ஏதோ ஒன்று, தூக்கத்தில் நாம் அறியாமல் அனுபவித்த இன்பத்தைப் பதிவுசெய்து வைக்கிறது. அதுதான், காலை எழுந்தவுடன், 'சுகமாகத் தூங்கினேன்' என்று நம்மைச் சொல்லவைக்கிறது. விழித்தவுடன் அந்தச் சுகம் விலகிவிடுகிறது. தூக்கத்தில் ஆளைக் காணோம்; காலையில் அமைதியைக் காணோம்!

தூக்கத்தில் தான் அனுபவித்த இனம்புரியாத இன்பம், விழித்தவுடன், நினைவுறுத்திக்கொள்ள முடியாத ஞாபகமாகிறது. அதனால்தான் மனிதன், உள்ளே இருக்கும் இன்பத்தை வெளியே தேடத் தலைப்படுகிறான். ஆனால், விழிப்புற்றவர்கள், உறக்கத்தில் துலங்கும் இன்பத்தின் மர்மத்தை விழிப்பிலேயே தேடுகிறார்கள்:

ஆங்காரம் உள்ளடக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்துத்
தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெறுவதெக்காலம்?
வேடிக்கையும் சொகுசும் மெய்ப்பகட்டும்

பொய்ப்பகட்டும்

வாடிக்கை எல்லாம் மறந்திருப்பதெக்காலம்?
நான் அவனாய்க் காண்பதெல்லாம் ஞானவிழியால்

அறிந்து

தான் அவனாய் நின்று சரணடைவதெக்காலம்?
நான்நின்ற பாசமதில் நான் இருந்து மாளாமல்
நீநின்ற கோலமதில் நிரவிநிற்பதெக்காலம்?
உதயச் சுடர் மூன்றும் உள்வீட்டிலே கொளுத்தி
இதயத் திருநடனம் இனிக் காண்பதெக்காலம்?
பற்றற்று நீரில் படர்தாமரை இலைபோல்
சுற்றத்தை நீக்கி மனம் தூரநிற்பதெக்காலம்?

என்று பாடுகிறார் பர்த்திரகிரியார்.

இந்த இன்பமானது, நமக்குள்ளேயே இருப்பதால், இதை எப்போது வேண்டுமானாலும் நாம் அனுபவிக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. இந்த உண்மை நிலை, அதற்காக ஏங்கும் ஏக்கம் இரண்டையும் சேர்த்து,

இன்றுவருமோ நாளைக் கேவருமோ அல்லதுமற்
றென்றுவருமோஅறியேன் எங்கோவே-துன்றுமல
வெம்மாயை அற்று வெளிக்குள் வெளிகடந்து
சும்மா இருக்கும் சுகம்.

என்று பாடுகிறார் வள்ளலார்.

கதவைத் தட்டிப் பலபேர் உரக்க அழைத்தாலும்,
கட்டோடு தூக்கிக்கொண்டுபோய் நையப்
புடைத்தாலும், கலையாத தூக்கம் ரமணருடையது
என்று அவர் வாயிலாகவே அறிகிறோம். உறக்கத்தின்
சுகம், மரண பயத்தில் எழுந்த நான் யார் என்னும்
விசாரணையால், விழிப்பு நிலையிலும் வியாபித்து
நிலைத்துவிட்டதே ரமணரின் அனுபவம்.

10. உறக்கத்தில் இருக்கும் நிம்மதி, சுகம், அமைதி ஆகிய என்னியல்பு விழித்தவுடன் ஏன் மறைந்துபோகிறது?

தேகாத்ம பாவனையால் விளைந்த தேகாபி
மானம்தான். ஆன்மா, உடலெடுக்கும்போது அங்கே
அகங்காரம், அல்லது ஆணவம் என்னும் தன்னுணர்வு
தோன்றி அது தேகமெங்கும் வியாபித்து, தானே
தேகம் என்று கருதிக்கொள்கிறது. இதுவே அனைத்துக்
குழப்பங்களுக்கும் ஆதி.

‘வடிவத்தைப் (தேகம்) பற்றிக்கொண்டே
வடிவமில்லாத ஆணவம் என்னும் பேய் வந்துசேர்கிறது.
Spurious offshoot வடிவத்தைப் பற்றிக்கொண்டே
தொடர்கிறது. வடிவத்தைப் பற்றிக்கொண்டே
அனைத்தையும் அனுபவிக்கிறது. ஒரு வடிவத்தை

விட்டால் இன்னொரு வடிவத்தைப் பற்றிக்கொள்கிறது. அதை யாரென்று விசாரித்தால் ஓட்டமெடுக்கிறது,' என்று ரமணரின் உள்ளது நாற்பது சொல்லும்.

உறக்கத்தில் இருந்து விழித்தவுடன், சுகம் மறைந்து உலகமும், பொருள்களும், நினைவுத் தொடர்புகளும் அலையலையாகத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் இந்த அகங்காரம், அதாவது நான் அல்லது நான் தேகம் என்னும் உணர்வுதான். 'ஆணவம் இருந்தால் எல்லாம் இருக்கும். ஆணவம் அகன்றால் எதுவும் இருக்காது. அதை விசாரிக்க, தோற்றங்கள் நீங்கும்.' என்கிறார் பகவான்.

எனவே, உறக்கத்தில் அறியாமல் அனுபவித்த இன்பத்தை, விழிப்பில் அறிந்து அனுபவிக்கத்தானே நாம் அனைவரும் விழைகிறோம்? அது, தான் யார் என்று தெரிந்துகொள்வதன் மூலமே சாத்தியமாகும். அதற்கு, 'நான் யார்?' என்னும் விசாரணையே சிறந்த வழி.

அடுத்த இதழில் நிறைவுறும்.

ரிஷிகேஷ் சத்சங்

ரமண சரண தீர்த்தர் நொச்சுர் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் அவர்களின் ரமண சத்சங்கம் பரமார்த்த நிகேதன், ரிஷிகேஷில் 17 அக்டோபர் 2017 முதல் 24 அக்டோபர் 2017 வரை நடைபெறவுள்ளது. நாள்தோறும் காலை கேனோபநிஷத், மதியம் சாதனா பஞ்சகம், மாலை திருவாசகம் பிரவசனங்கள் நடைபெறவுள்ளன. தொடர்புக்கு, பேராசிரியர். அனந்தராமன், 9538165498, email: rishikeshsatsang2017@gmail.com; for details visit: www.voiceofrishis.org

சேர வாரும் ஜெகதீரே

சு. பரமேஸ்வரன் - கோவை

யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்றார் திருமூலர். தாயுமானவரோ தன்னைப் பற்றியோ, தான் பெற்ற இன்பத்தையோ நினையாது உலக உயிர்கள் அனைத்தும் இன்பமாய் வாழ்தல் வேண்டும் என எண்ணி; எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றும் அறியேன் பராபரமே என்ற ரமணர் மோனத்தில் இருந்தபோது சிவப்பிரகாசம் பிள்ளை என்ற அன்பருக்குத் தரையில் எழுதிக்காட்டிய தாயுமானவர் வாசகத்தோடு உபதேசம் :-

எல்லா ஜீவர்களும் விரும்புவது சுகமே, ஆனந்தம் என்பது ஆத்மாவின் சொரூபம் ஆன்மாவும், ஆனந்தமும் வெவ்வேறு அல்ல நீ இன்பவடிவினன். பிரபஞ்சப் பொருள் எதிலும் சுகம் கிடையாது அவைகளில் சுகம் இருப்பதாக நினைப்பதே மாயை. என்றார். மானுடப் பிறவியின் உயர்குறிக்கோளைச் சுட்டிக்காட்டியதுடன், சமுதாயம் பண்படும் நலனுக்காகவே சமயம் உள்ளது என்ற உண்மையைத் தொட்டுக் காட்டிய இவர்களது திருவடிகளை மறந்தால் நாம் உய்வடைவோமா? ஆன்மஞானம் என்பது இயல்பாய் எல்லா உயிர்களிடத்தும் உள்ளதுதான். உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் உள்ள உன் இருப்பை சைதன்யத்தை நீ உணர்ந்து கொள் என்பதே வேதத்தின் சாரம். இதனைத் தம் வாழ்வில் உணர்ந்தவர்கள் மட்டுமே வரலாறு போற்றும் மகான்களாகத் திகழ்கிறார்கள்.

சுகம் எங்கே உள்ளது? :-

மானுட வாழ்வில் துன்பமே வரக்கூடாது என்பதுதான் அனைவரின் விருப்பமும், நோக்கமாக உள்ளது.

துன்பமோ, குழப்பமோ இல்லாமல் வாழ்க்கை இல்லை. நிம்மதிவேண்டும் என்பதற்காகவே காலமெல்லாம் அயராது உழைக்கிறோம். ஆனால் சுகம் கிடைப்பதில்லை. நல்ல உடல் ஆரோக்கியம், பொருளாதாரச் செழிப்பும் மன அமைதிக்கு மிகவும் இன்றியமையாதவை என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஆனால் இவை இருந்தும்; பலரும் மன அமைதி இன்றி ஏதோ ஒரு வகையில் அல்லற்படுகின்றனர் என்றால் சுகம் எங்கே இருக்கிறது?. செல்வத்திலா? உயர் பதவியிலா? அல்லது புகழிலா? இவையெல்லாம் இருந்தும் நிம்மதி இல்லை. துன்பம், துன்பம் என புலம்புகின்ற மனிதன், அத்துன்பத்தின் நிகழ்வை மட்டுமே பார்க்கிறானே தவிர, அதன் மூல வேரைப் பார்ப்பதில்லை. வேரைக்களைந்து எறிந்து விட்டால் துன்பம் ஏது? வினைப்பயன், சுவர்க்கம், நரகம் இவையெல்லாம் உண்டென்றும், இல்லை என்றும் நிரூபணம் செய்ய முடியாததைப் பற்றி நாம் ஆராயவேண்டாம். ஆனால் நாத்திகரானாலும், ஆத்திகரானாலும் சுக, துக்கங்களை எப்போதும் அனுபவித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம்.

உலகியல் வாழ்விலும், பரவாழ்விலும் வெற்றிபெற விரும்புகிறவர்கள் சில அடிப்படையான தரவுகளை இனம்கண்டு கொள்ளவேண்டும். ஞானிகளின் அனுபவமொழிகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதன்பின்பு, அவர்கள் கூறியபடி அனுபவப் பாதையில் நடக்க விருப்பம் கொண்டு, நடக்கத்துணிய வேண்டும். இதையறியாமல், சித்துவேலை பழகினும், கற்பனைக் கோட்டைகள் கட்டினாலும் பயனில்லை என்பதை திருமூலர், தமக்கே உரிய பாங்கில் கருத்தாழம் உள்ள ஒரு பாடலில் விளக்கியுள்ளார்.

பெருக்கப் பிதற்றியென்? பேய்த்தேர் நினைத்தென் விரித்த பொருட்டிகெல்லாம் வித்தாவது உள்ளம்

பெருக்கிற் பெருக்கும்; சுருக்கிற் சுருங்கும் அருத்தமும் அத்தனை ஆய்ந்துகொள்வார்க்கோ. (2005)

இன்ப, துன்பம், வாழ்வு எல்லாவற்றிற்கும் வித்தாக அமைந்திருப்பது மனித உள்ளம் தான். சுவர்க்கத்தை நரகமாக்குவதும், நரகத்தைச் சுவர்க்கமாக்குவதும் மனம்தான். ஒரு சிறிய துன்பத்தைப் பெருக்கிப் பெருக்கி கடல் போலாக்குவதும் உள்ளம் மலைபோன்ற கவலையைச் சுருக்கி கடுகைப் போலாக்குவதும் நம் மனம் தான். மனம் சார்ந்த எல்லாக் காரியங்களிலும் இரண்டு பக்கம் உண்டு. எனவே இன்ப-துன்பம் என்பது நமது சிருஷ்டியேதான். சிந்தித்துப் பார்த்தால் மனிதனின் நினைப்பும், செயல்யாவும் இன்பத்தையே குறியாக கொண்டவை என்பது நன்குபுலனாகும் வசதியான குடும்ப சூழலை உருவாக்கினால் சுகமாய் வாழலாம் என்பது பலரது ஆழ்ந்த நம்பிக்கை. இதற்குத் தேவை பணம். எப்பாடு பட்டாகிலும் எவ்வழியிலும் பணம் சம்பாதி, சுகமாய் இரு என்பது இன்றைய உலகியல் நியதி.

ஐயோ, என்ன உலகமடா, இந்த மண்ணுலகம் ஒழியாத ஏமாற்று, ஒழியாத வஞ்சனை, ஒழியாத கவலை மனித ஜாதிக்கு தீராத நோய் ஒன்று பிடித்திருக்கிறது மாறாத சாபம், இறங்காத விஷம், இதன்பெயர் பணம்! இது பாரதியின் அனல் பறக்கும் வாசகம். ஒன்றை நாம் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். சுகம் வேறு; வசதி என்பது வேறு. இவற்றின் இடையே பெரிய இடைவெளி உள்ளது. மனதிற்குப் பிடித்த பொருளைப் பெறுவது வசதியாகும். பொருள் என்பது வீடு, வாகனம், மனைவி, கணவன் எல்லாம் தான். உயர் பதவி, பங்களா, அழகான மனைவி, செல்வந்தரான கணவன் கிடைப்பது வசதியாகும். புறத்திலிருந்து நமக்கு எந்தத் துன்பமும் வராமல் காப்பது வசதியாகும். வசதி என்பது பொருட்களுடன் தொடர்புடையது. சாதகமான உணர்வு

ஏற்பட்டால் சுகம் உண்டாகிறது, இல்லையேல் துக்கம், கவலை மிஞ்சுகிறது. ஒருவர் நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு தன் நண்பர் வீட்டிற்குச் சென்றார். நண்பரின் மனைவி அவல் உப்புமா செய்து தருகிறார் அவர்கள் காட்டிய அன்பும், உபசரணையில் அவல் அமிர்தமாக இருந்தது. மனதில் ஏற்பட்ட நெகழ்ச்சி, மகிழ்ச்சியாக தோன்ற வைத்தது அன்பும், உபசரணையும் தான். பணிவுடன் அன்பாகப் பேசினாலே போதும், அண்ணா என்று அழைத்தால் தம்பி என்று பதில்வரும், அப்பா என்றால் மகனே என்று பதில் வரும். சரியான முறையில் இன்சொலால் பேசினாலே போதும், மொழி நமக்குப் பலன் கொடுக்கிறது. ஆக சுகம், சாந்தி, இன்பம் என்பவை யாவும் மனம் சார்ந்ததாகும்.

சுகம், சந்தோஷம், இன்பம் ஆனந்தமென்ற சொற்களுக்குப் பொதுவாக ஒரு பொருளே நடைமுறையில் உள்ளது. காலம், இடம் பொருட்களின் எல்லைகளைக் கடந்து உள்ளதை ஆனந்தம் முடிவற்றது என்போம். ஆனந்தம் என்பதும் அது போன்றதே. ஆனந்தம் தனித்துவம் உடையது, இதற்கு எதிராகத் துன்பம் எதுவும் கிடையாது. இன்பம்-துன்பம், அறிவு-அறியாமை, இருள் ஒளி இவையாவும் எதிரிடையானவை. ஆனந்தம் இன்னதென மனதால் கிரகிக்க முடியாது. அது ஒரு நிலை மாற்றத்தைக் குறிக்கிறது. மன இறப்பிலேதான் ஆனந்தம் உள்ளது. இதனால் அன்றோ திருமூலர் ஆனந்தம், ஆனந்தம் என்போர் அறிவில்லாதவர் என்றார். பாடலைப் பாருங்கள்:

ஆனந்தம், ஆனந்தம் என்பார் அறிவிலார்

ஆனந்தமா நடம் ஆரும் அறிகிலார்;

ஆனந்தமா நடம் அறிந்தபின்

தான் அந்தம் அற்றிடம் ஆனந்தமாமே - திருமந்திரம்

‘நான்’ எனும் செருக்கற்ற இடமே ஆனந்தம். ஆனந்த சொல்படியாக தில்லை நடராஜ மூர்த்தி விளங்குகிறார்.

ஆனந்தமில்லா வாழ்க்கை எப்படிப் பயனற்றதோ, அதுபோல ஆனந்தமில்லா சமயமும் பயனற்றதே என்றார் மேல்நாட்டு தத்துவ ஞானி நீட்ஸ்சே. இறைவன் துன்ப வடிவானவன் அல்ல; ஆனந்த வடிவானவன் என்பதை வற்புறுத்துவதற்காகவே நம் முன்னோர்கள் அவனை ஆடல் வல்லான் என்றும், ஆனந்த நடராஜர் என்றும் போற்றி வணங்கினார்கள். கூத்து என்ற நடனமே ஆனந்தத்தின் குறியீடு. ஆக ஆனந்த வடிவான இறைவன் ஆடிக் கொண்டே தான் இருக்கவேண்டும்! பரவெளியில் ஆனந்த நடனம் நிகழ்கிறது.

நமது உள்ளத்திலும் சதா நடனமாடுவது எண்ண அலைகளேயாகும். செய்ய வேண்டிய சாதனை ஒன்றே ஒன்றுதான். உள்ளத்தில் எண்ண அலைகள் இல்லாது முற்றும் காலி செய்தால் அங்கு வெட்டவெளி ஏற்படுமல்லவா? எல்லா எண்ணங்களும் நான் எனும் ஒருமைப் புள்ளியையே சுற்றிச் சுழலும். நான் என்ற மையப்புள்ளியை, ரமணர் அருளிய அருணாசல அட்சர மண மாலை - பாடலில் எடுத்த எடுப்பிலேயே,

அருணாசலம் என அகமே நினைப்பவர்

அகத்தை வேர் அறுப்பாய் அருணாசலா;

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். புள்ளி மறைந்தால் எல்லைகளும் மறையும். ஆகாயம் வெட்ட வெளி உதாரணம் காட்டிய காரணம் அது பூர்ணமாய், எங்கும் வியாபித்தும், ஐம்பூதங்களும் பிறக்க காரணமாயுள்ளது. மேலும் இருப்பதின் இனிமை, இருந்து பார்த்தவர்கள் மட்டுமே உணரக்கூடியது. ஏகாந்தம் இனிது என்பதும் இதுவே?

திருவள்ளுவரும் இன்பம் குறித்து 30 குறள்கள் அருளியுள்ளார். அதில் அறத்தான் வருவதே இன்பம் என்ற குறளே மனித வாழ்க்கையின் அடிநாதமாக இருப்பதை உணர்ந்து வாழ்வாங்கு வாழ முயலவேண்டும். ஆனால் இன்று மனிதன் நீதியை மறந்தான்; அநீதியைப் பற்றினான்; அன்பை விடுத்தான்; துன்பத்தையே

பற்றினான். இதுவா சான்றோர்கள் காட்டிய வாழ்க்கை? ஆனாலும் ஏதோ ஒரு முடிவிலா ஆனந்தத்தைத் தேடுகிறோமே? அதை இப்பிறவியிலேயே அடைய இயலுமா? எனில், அந்த இன்பப் பொருளைக் கண்டு, தம் வாழ்வில் அனுபவித்த தவராஜர் தாயுமானவர் அழைக்கிறார் வாருங்கள். என்றும் நமக்கு வழிகாட்டியாக உள்ள அவரது பாடல் இதோ!

காடும் கரையும் மனக்குரங்கு
கால்விட்டு ஓட, அதன் பின்னே
ஓடும் தொழிலால் பயன் உளதோ?
ஒன்றாய்ப், பலவாய், உயிர்க்கு உயிராய்
ஆடும் கருணைப் பரஞ்ஜோதி
அருளைப் பெறுவதற்கு அன்புநிலை
தேடும் பருவம் இது கண்டீர்
சேரவாரும் ஜகத்தீரே.

ரமணோதயம் சந்தா

அன்புள்ள ரமணோதயம் அன்பர்களுக்கு,
ரமணோதயம் துவங்கிய நாட்களிலிருந்தே, கடந்த 16 ஆண்டுகளாக சந்தாவில் எந்தவித மாற்றமுமில்லாமல் ரமண தொண்டாற்றி வருவது தாங்கள் அறிந்ததே.

ரமணோதயம் சந்தா செலுத்தாதவர்கள் தயவுசெய்து தங்களது சந்தாவை புதுப்பித்துக் கொள்ளும்படி வேண்டுகிறோம். அத்துடன் விலாச மாற்றம் இருப்பின் உடனுக்குடன் தெரிவிக்கவும்.

சந்தா விவரம்

ஆண்டு சந்தா ரூபாய் 75

5 ஆண்டுகள் ரூபாய் 350

ஆயுள் சந்தா ரூபாய் 1500

சிவரமணன் புகழ்பாடு

ரமண ராஜசேகர் - காரைக்குடி

சிவரமணன் ரமணனென்று சொல்லுவோம்! - நம்
சங்கடங்கள் யாவினையும் கொல்லுவோம்!
சிவரமணன் ரமணனென்று சொல்லியே! - நம்
சிந்தையிலே ஆனந்தத்தை அள்ளுவோம்! (சிவ)

ரமணநாமம் சொல்லிச்சொல்லி பாடுவோம்! - சிவ
ரமணதேவன் ஆலயத்தை நாடுவோம்!
ரமணன்வாழும் அருணமலை தன்னிலே! - நாம்
ராகம்பாடி அமுதஇசையை மீட்டுவோம்!

ரமணரிடம் சரணடைந்து ஓடுவோம்! - அவரை
ரமித்துஇன்ப பக்தியிலே ஆடுவோம்!
ரமணர்பேரைச் சொல்லிவாழும் இடத்திலே! - நாளும்
ரமணபக்தி செலுத்திடவே கூடுவோம்!

ரமணஅன்பை உலகிலெங்கும் காட்டுவோம்! - இன்ப
ரமணதேவன் புகழைநிலை நாட்டுவோம்!
ரமணமலையும், அருணமலையும் ஒன்றுதான்! - அந்த
ரமணசாமி அருள்தரவே வேண்டுவோம்!

ரமணஈசன் விழிகள்கண்டு வணங்குவோம்! - சிவ
ரமணதெய்வ பாதங்களில் இணங்குவோம்!
ரமணமுருகன் வாழ்கவென்று வாழ்த்துவோம்! - அன்பு
ரமணரிடம் நம்ஆணவத்தை வீழ்த்துவோம்!

பேரமைதி நிலவிய பெருநாட்கள்

மௌனி சாது

4. கண்ணீர் பெருகியதே

மாபெரும் முயற்சிகள் செய்து என் மனதில் அமைதியை நிலைக்கச் செய்கிறேன். இப்பொழுதெல்லாம் என்னுள்ளே எண்ணப் பிரவாகம் ஏற்படுவதில்லை. அவ்வப்போது எழும் எண்ணங்கள்கூட இந்திய வானில் எழும் சிறு மேகங்கள் உடனே மறைவதுபோன்று மறைந்து விடுகின்றன. நான் பகவானின் புடை பரந்து, செவ்வரி ஓடி மிளிரும் பெரியன வாகிய கண்களையே இடைவிடாது நோக்கிக் கொண்டு இருக்கின்றேன்.

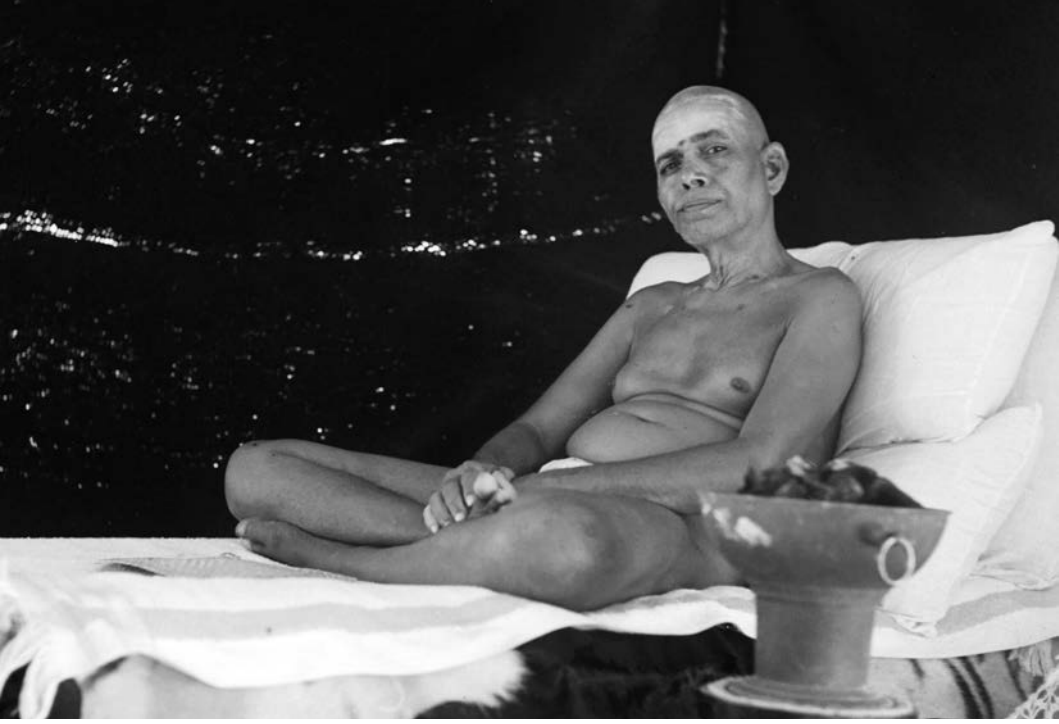
திடீரென என்னுள்ளே ஆழ்ந்த புரிதல் துவங்குகிறது. நம்முடைய சாமான்ய மொழியில் என்னால் எங்ஙனம் என்னுளே உதித்த புரிதலை மற்றையோர்க்கு விளங்க வைக்க முடியும்? சாமான்ய மனிதரது கருத்துக்களையும் அநுபவங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட வடிவற்ற சொற்களின் மூலம், சொற்களைக் கடந்த இந்த நுண்ணிய ஆன்ம அனுபவங்களை எங்ஙனம் விளக்க முடியும்? பகவானின் வாழ்க்கை நமது இந்த பூமியை மட்டும் சார்ந்துள்ளது அல்ல; அது அனைத்து உலகங்களையும் கடந்து பரந்துள்ளது என்பதுதான் என் புரிதல் என்று

[ஸ்ரீ ரமணாச்ரம வெளியீடான In Days of Great Peace என்ற நூலிலிருந்து]

நான் கூறலாமா? அல்லது நம் எண்ணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு வேறான மெய்யுலகினை, மாற்றத்திற்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்ட ஓர் உண்மை உலகினை அவர் உள்ளம் கொண்டுள்ளது எனலாமா? ஒரு மஹாசக்தியின் முன் இருந்து, தனது ஆன்மிகப் பேரொளியை உலகம் முழுதும் பரப்பும் ஜாஜ்வால்ய ஆன்ம ஜோதி எனலாமா? அல்லது எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்காத நிரந்தரப் பேருண்மையில் அவர் சிந்தை நிலை பெற்றிருக்கிறது எனலாமா? அல்லது நீல வாணை நோக்கி மேலெழுந்து கொண்டே இருக்கும் அகர்பத்தியின் புகையினை நாம் மேல் நோக்கிக் காண்பதுபோன்ற ஒரு தோற்றமா அவர்?

இப்பொழுது என்னை நோக்கித் திரும்பி உள்ள அவரது கமல நயனங்கள் கூறுவது என்னவென்றால், இல்லை, இல்லை! என்னால் எதுவும் கூற இயலாது. என்னால் எதுவும் கூற இயலாது.

என் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகி வழியத் தொடங்கியது. அக் கண்ணீர் பேரமைதி நிரம்பி சாந்தப் பெரு வெள்ளமாய் வழிந்தது. இக் கண்ணீர் கவலையினாலோ, பச்சாதாபத்தினாலேயோ, கழிவிரக்கத்தினாலேயோ தோற்றுவிக்கப்பட்டது அல்ல. இக்கண்ணீரின் மூலத்தினை நான் அறியேன். இக் கண்ணீர்த் தாரையின் ஊடே நான் பகவானை நோக்கினேன். எங்கிருந்து இக் கண்ணீர் ஊற்றெடுத்தது என்பதை அவர் அறிவார். அவரது தூய தீர்க்கமான வதனம் முடிவற்ற அறிதலையும், அருளையும் வெளிப்படுத்துகிறது. சாதாரண மனிதரிடம் நமக்குக் காணக் கிடைக்காத ஓர் அற்புத உள்ளொளி அவர் முகம் கதிர் வீசியது. ஆழமிக்க நயன ஒளி என்மீது வீழ்ந்தபோது என் கண்ணீரின் நோக்கத்தினையும், காரணத்தையும் நான் அறியத் தலைப்பட்டேன். ஆம். இப்போதுதான் எனக்கு உண்மையான பார்வை

கிடைத்தது. இந்த அறிவின் உதயம் எதிர்பாராமல் திடீரென எழுந்ததால் அந்த மாபெரும் சக்தியின் வீச்சு நான் பெற்ற அருட்காட்சியின் பூரண உண்மையை நான் உடனே அறிய இயலவில்லை. இப்படி உண்மையிலேயே நடக்குமா? ஆயின், பகவானின் கண்களைக் காணும்போது ஆம்! இது உண்மைதான் என்ற திட நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

இத்தகைய ஆன்மிக அனுபவங்கள் மிகப் பொருள் பொதிந்தவை, விளைவுகள் நிரம்பியவை. அவற்றின் தூய தாக்கங்கள் இப்பிறவி மட்டுமன்றி பல்வேறு பிறவிகளில் தொடரும் என்றுதான் என்னால் கூற இயலும். ஞான ஒளியை நம் இதயத்தில் காணுமுன்னர் அதனை மறைக்கும் பல்வேறு கறைகளை முற்றிலும் கழுவி நீக்க வேண்டும் என்பது உண்மைதான். இந்தப் பூமியில் உள்ள எவ்வளவு பெரிய கலன்களில் நீர் கொணர்ந்தாலும் அக்கறைகளை முற்றிலும் நீக்கி ஆத்மாவை தூய்மைப்படுத்துவது கடினமான செயல்தான். இச் செயலை நிறைவேற்றத் தேவையான

நீர் நிரம்பிய ஒரே ஒரு கலன் நமது இதயம்தான். அது கொணரும் ஒரே நீர் நம் கண்ணீர்தான். இந்தப் பேரமைதி எல்லா மனித அறிதலையும் கடந்தது.

இதுபோன்ற தியான நிலை இன்னும் சில நாட்களுக்குத் தொடர்ந்தது. பின்னர் மற்றோர் நிலை துவங்கியது. கண்ணீர் பெருகுவது நின்றுபோய், அதனிடத்தில் ஒரு பேரமைதியும், விவரிக்கவும், எடுத்து உரைக்கவும் இயலாத பேரானந்தமும் நிரம்பியது. எத்தகைய வெளித் தூண்டுதல்களும் இல்லாமலே இந்த உள்ளார்ந்த அமைதி தொடர்ந்து ஒரே நிலையில் நீண்ட நேரம் உடலில் ஏற்படும் வலியும், தொல்லை தரும் கருநிற கொசுக்களும், தகிக்கும் வெப்பத்தின் உபாதையும், வேறு எதுவும் இப் பேரமைதியை சிதைக்க இயலாது. நான் என் மனதில் எந்த எண்ண அலைகளும் தோன்ற அனுமதிக்காத வரை இந்த உயர்நிலை தொடருகின்றது. ஆயினும் இந்த தியானம் கலைந்தவுடன் இப் பேரமைதி நிலையும் மறைகின்றது. மீண்டும் கவலைகளும் எதிர்பார்ப்புகளும் குழப்பங்களும் நிறைந்த வெளி உலகம் நம் உள்ளத்தை ஆக்ரமிக்கத் தொடங்குகிறது.

நாம் ஒருமுறை இந்த ஆன்மிக அனுபவத்தின் திறவுகோலைக் கண்டு பிடித்து விட்டோமானால், மீண்டும் மீண்டும் இந்த அநுபவம் சித்திக்கிறது. நாம் நினைத்தபோது எல்லாம் அதனை மீண்டும் நம் அனுபவத்தில் கொணர முடியும். நமது தொடக்க நிலை ஆன்மிக அனுபவங்களைப் பெற பகவானின் அரும்துணை மிக இன்றியமையாத ஒன்று என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். பகவான் தனது சங்கல்பத்தினைக் கொண்டு நமது அனுபவத்திற்கு உதவ உள் நுழைகிறார் என நான் கூறவில்லை. ஆயினும் அவரது சந்நிதானமும் அவரது இடையறாத அருட்கதிர்வீச்சு தானாகவே இந்த அனுபவத்திற்குக் காரணமாக அமைகிறது.

இந்தக் கூடத்தில் பல்வேறு வகையான மனிதர்கள் - அந்தணர்களும், தாழ்த்தப்பட்டோரும், ஐரோப்பியரும், அமெரிக்கர்களும், ஏன், சிறார்களும்கூட - சூழ்ந்திருப்பதைக் காண்கிறேன். பகவானின் திருவடிகளை அடையும் ஒவ்வொருவரும் பேரானந்தம் பெறுகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் தத்தமது மனப் பாங்கிற்கும், இந்த அருட் பெருக்கினை ஏற்கும் அவரது தகுதி நிலையையும் பொறுத்து, அதற்குத் தக்கவாறு ஆனந்தம் பெறுகின்றனர்.

இங்குள்ள அந்தண அறிஞர்கள், இங்கு இருப்பதன் மூலம் பிறப்பு, இறப்பு சுழலில் இருந்து தாம் விடுபட முடியும் என எண்ணலாம். தமிழ் இனம் சார்ந்த விவசாயி, பகவானின் சந்நிதி அடைந்து அவர் பாதம் பணிவதன் மூலம் அவனது சிறிய நெல் வயலில் விளைச்சல் பெருகி விடும் என எண்ணலாம். இங்கே உள்ள அமெரிக்கர் பகவானின் அருட் சந்நிதியில், தான் நூல்களில் பயின்றுள்ள சமாத்ரி நிலையைப் பெற முடியும் என எண்ணலாம். அருகே அமர்ந்துள்ள வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த முன்னாள் திரை நடிகை வெள்ளி இழை பளபளக்கும் புடவையில் தான் பகவானிடம் பணியும்போது, ஸ்வர்க்க உலகையே அடைந்து விட்டதாக எண்ணலாம்.

எனக்கோ, பகவான் சந்நிதியில் என் ஆன்மிகத் தொடுவானைச் சூழ்ந்துள்ள மறைக்கும் மூடு பனி சிறிது சிறிதாக அடர்த்தி குறைந்து, இறைவனை அறியும் நிலைக்கும், எனக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி முற்றிலும் நீங்கும் நாள் நெருங்கி விட்டது என்று தோன்றுகிறது. அதேசமயம், இந்த இறுதிநிலை அடைய நான் தீவிர முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதையும் காண்கிறேன். இதற்காக அத்தனைத் தகுதிகளையும் இன்னும் நான் முழுமையாகப் பெறவில்லை என்பதையும் அறிகிறேன். ஆயினும், இதுகாறும் நான்

கொண்டிருந்த மனத் தளர்ச்சி பகவானின் சந்நிதியில் முற்றிலும் இல்லாது போவதைக் காண்கிறேன். இந்தப் பேரமைதி 'எப்போது', 'எவ்வாறு' நிகழும் என்ற வினாக்களைக் கடந்து கால-தேசம் கடந்த அமைதியை நான் உணர்கிறேன்.

இதுபோன்ற ஒரு வினாவிற்கு பகவான் அளித்த விடை இப்போது என் மனதில் உதிக்கிறது. பின்னர் அதனை நான் நூலில் படிக்கும்போது அவை எனது உணர்வை உறுதிப் படுத்துவதாக அமைகின்றன.

பூர்ண சத்யமான ஆத்மாவே அனைத்தும்; அது எங்ஙனம் பரவி உள்ளது எனவே அது நம்முளே நிரந்தரமாக நம்முடன் உள்ளது. இதில் இடையறாது மூழ்கி வாழ்வதே ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம்.

இனிவரும் திருநாட்கள் 2017

செப்டம்பர்	01	வெள்ளி	அருணை வீஜய தினம்
	21	வியாழன்	நவராத்திரி விழா தொடக்கம்
	29	வெள்ளி	சரஸ்வதி பூஜை
	30	சனி	வீஜயதசமி
அக்டோபர்	18	புதன்	தீபாவளி
நவம்பர்	23	வியாழன்	கார்த்திகை உற்சவம் துவக்கம்
டிசம்பர்	02	சனி	கார்த்திகை தீபம்

மேற்கண்ட விழா நிகழ்வுகளின் மாற்றங்களை அறிய ஆசிரம இணையதளம் www.sriramanamaharshi.org பார்க்கவும்

அக்டர மணமாலை- ஒரு தத்துவக் கருவுலம்

டாக்டர் ஏ.வி. ராஜகோபாலன்

பகுதி-7

மனிதனை நல் வழிப்படுத்த பல்வேறு சமயங்கள் தோன்றின. அவை அனைத்தும் புண்ணிய - பாவ செயல்கள் யாவை என்று விளக்கி, அந்தந்த சித்தாந்தத்திகேற்ற வழிபாட்டு முறைகளையும் தெளிவு படுத்தின. நற்செயல்கள் நன்மை பயக்கும்; தீத்திறம் தீயதையே தரும். ஆகவே நல்லொழுக்கமே வாழ்வின் அடிப்படைத் தத்துவம் என்பது பொது நெறி. இதன் பயனாக நல்லவன் சுவர்க்கம் போவான்; அல்லவன் நரகம் செல்வான் என்று உபதேசிக்கப் பட்டது.

சமயத்திற்கு அப்பால் சில தத்துவவாதிகள் நீதி நெறிகளை விளக்கினார்கள். இதுவே 'எதிக்ஸ்' என்ற தலைப்பில் கிரேக்க தத்துவத்தில் அதிகமாகப் பேசப்பட்டது. இந்தியாவில் 'தர்மம்' என்னும் பொதுத் தலைப்பில் நீதிசாத்திரங்களால் 5000 ஆண்டுகளாக நல்லது-கெட்டது என்பதின் விளக்கங்கள் கூறப்பட்டு வருகின்றன.

இந்த சாமானிய நீதி விளக்கங்கள் மனிதனை நல் வழிப் படுத்தும். ஆனால், அவனுக்கு வாழ்வின் இறுதிப் பெரும் பயனை அடைய உதவ மாட்டாது. அதனால் இந்தியாவின் ஞான பரம்பரை, இந்த சுவர்க்கம்-நரகம் என்ற விவாதத்தில் அதிகமாக அக்கறை காட்டவில்லை. அவற்றை ஒரு இடைப்பட்ட

நிலையாகவே அவர்கள் அமைத்தனர். புண்ணியம் செய்து சுவர்க்கம் செல்பவன் அதன் பலனை அந்த போக பூமியில் நன்கு அநுபவித்து விட்டு மீண்டும் பிறவி எடுக்கிறான் என்பதே கீதாசாரியனின் கருத்தும் கூட. வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் இதைச் சுருக்கமாகத் தெளிவு படுத்தியுள்ளனர். ஆன்மாக்கள் இரு வகைப்படும். பத்தாத்தமா என்பது உலகப் பற்றால் கட்டுண்ணப் பட்டது. பற்றுக்கள் நீங்கிய நிலையில் அது முக்தாத்மாவாகிறது. இதில் சுவர்க நரக முக்கியத்துவம் அடிபட்டுப் போகிறது. அத்தகைய ஆத்மா போக பூமியான சுவர்கத்தை விரும்புவதில்லை. இறைவனடி சேருதலே அதன் குறிக்கோள். இந்த சித்தாந்தத்தில் இந்திய தத்துவம் ஏனையவற்றினின்று மாறுபடுகிறது. பற்றுக்களைத் துறந்து பேரானந்தத்தில் திளைப்பதே பிறவிப் பயன். போகங்களைப் பெற சுவர்க்கம் செல்வதல்ல என்பது சான்றோர் கண்ட முடிவு.

இவ்வாறு பற்றற்ற நிலையை அடைய பக்தி ஒரு சிறந்த சாதனம். ஞானசம்பந்தர் இறைவன் நாமத்தை உறங்கும் போதும் விழித்திருக்கும் போதும் என்றும் மறவாமல் உள்ளம் உருகி நினையுங்கள் என்று பாடுகிறார். இதை அப்பெருமான் தன் வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்தினார் என்பது பல பாடல்களின் மூலம் தெளிவாகிறது. உள்ளம் நம் கட்டுப்பாட்டில் இராது. அது இந்திரிய சுகங்களில் ஈடுபட்டுத் தன் வழியே செல்லும். அதை இறைவன்பால் செலுத்துவதே பற்று நீங்கி வீடு பேறு பெற வழி. இது பாவத்தைப் போக்கும்; வஞ்சனையை ஒதுக்கும்; மரண பயத்தையும் நீக்கும்.

துஞ்சலும் துஞ்சல் இலாத போழ்தினும்
நெஞ்சகம் நைந்து நினைமின் நாள்தொறும்
வஞ்சகம் அற்று அடி வாழ்த்த வந்த கூற்று
அஞ்ச உதைத்தன அஞ்ச எழுத்துமே

இதுவே தவம். எல்லாக் காலங்களிலும் இறை சிந்தனை, எதிலும் அவன் உருவம் காணுதல், பற்றற்ற வாழ்வு இதுவே முமுகு நிலை. இந்நிலையை அடைந்தவன் வாழ்க்கையை வெறுப்பதில்லை. வெறுப்பு என்பதே விருப்பின் மறுபுறம். அதுவே துவந்தங்கள் எனப்படும் இருமையின் வசமாக்குகிறது. அவன் லௌகீக வாழ்வின் பந்த பாசங்களை விலக்கி விருப்பு, வெறுப்புகள் நீங்கிய நிலையை அடைகிறான். பரத்தைத் தன் உள் காண்கிறான்.

இவ்வாறு பரம்பொருளை இருதயத்தின் உள்ளே பார்ப்பவன், தன் விருப்பத்தின்படி ஸ்வர்க லோகம் சென்று வருவானாம். அவனுக்கு அது சாதாரணமானது. பெரிய விஷயமல்ல. (சாந்தோக்கிய உபனிஷதம் 8.3.3.). 'ஹ்ருதி அயம்' என்ற விரிவாக்கம், ஆத்மா இருதயத்தின் உள்ளே இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவாகக் குறிக்கிறது. இதை மேலும் விளக்கி இந்த அந்தராத்மாவான பிரம்மமே சத்தியம் என்ற பெயர் படைத்தது என விளக்குகிறது. இதற்கு இரு குணங்கள் - ஒன்று 'அம்ருதம்' (சாசுவதமானது); மற்றொன்று 'அபயம்' (அழியும் தன்மை வாய்ந்த உலக விஷயங்களில் அச்சத்தை நீக்கியது). (ஏததம்ருத மபய மேதத் ப்ரம்மேதி, தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்ய ப்ரம்ஹணோ நாம சத்யமிதி - சாந்தோக்கிய உபனிஷதம் 8.3.4.). இந்த 'சத்யம்' என்ற சொல் மூன்று அக்ஷரங்களை உடையது. சத்- என்ற சப்தம் அழிவற்றதையும், த்- என்பது மர்த்யம் அல்லது அழிவுள்ளதையும், யம் - என்பது இவ்விரண்டையும் இணைப்பதையும் குறிக்கும். இதுவே ச-த்-யம் என்று சாந்தோக்கியத்தால் விளக்கப்படுகிறது. இதை பகல்-இரவு போன்ற கால வரையரைகளோ, முதுமையோ, துன்பமோ, பாவ புண்ணியங்களோ நெருங்குவதில்லை. (8.4.1.)

இந்த விளக்கம் சற்று விரிவாக நோக்கத் தக்கது. பிரம்ம நிஷ்டர்கள் பாவம் மற்றும் புண்ணியம் என்னும் எல்லைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு செயல்படுவதில்லை. புறச் செயல்களால் பாதிக்கப்படும் மனமே, சுகம்-துக்கம் என்னும் உணர்வுகளுக்கு அடிமையாகிறது. இதுவே ஆசை என்னும் மாய வலையின் பிடியாகும். எத்தனை கற்றாலும், நல்லோரிடம் நட்பு கொண்டாலும், பல்வேறு அநுபவங்களை அடைந்த பின்பும் கூட பலருக்கு இந்த வலையை நீக்க முடிவதில்லை. ஆகவே 'துறத்தல்' என்னும் கலையைக் கற்றவரே இந்த எல்லையைத் தாண்டி வரும் சக்தி படைத்தவர் ஆவர். அவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி சுவர்கம் செல்லும் திறன் படைத்தவர். (அஹரஹர்வா ஏவம்வித் ஸ்வர்கம் லோகமேதி - என்னும் சாந்தோக்கியத்தின் வரிகள் நோக்கத்தக்கவை).

'இது சுலபமாக அடைய முடியாத நிலை' - என்னும் அச்சம் தோன்றும். இதை ஒரு சாதகன் சிற்றின்பத்தை நீக்கிப் பேரின்பத்தைப் பற்றுவதன் மூலம் அடைய முடியும். ஞானசம்பந்தர் கூறிய நாம ஸ்மரணையே நம் கலி காலத்திற்கு ஏற்ற வழி. சுலபமானதும் கூட. இதை ஒரு அழகிய காட்சியாக அமைக்கிறார் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார். இறைவனின் நாமத்தில் உறுதியான பற்று கொண்ட அடியவர் உலகியல் நாட்டத்தை இழக்கிறார். அந்த நாமத்தையே இரவு பகலாக உறுதுணையாகக் கொள்கிறார். பற்றற்ற அவருக்கு இறைவனின் திருநாமமே சிறந்த பக்க பலமாகிறது. அவருக்கு எதிலும் பற்று இல்லாத காரணத்தால், எதைக் கண்டும் அவர் அஞ்சுவதில்லை. நான் இறைவனின் அடிமை என்ற எண்ணமே அவருக்கு ஒருவித ஆன்மீகச் செருக்கை ஏற்படுத்துகிறது. அவர் புலன்களை முழுவதும் கட்டுக்குள் வைத்து பாபங்களை நீக்குகிறார். அவரையும் எம தூதர்கள் விடுவதில்லை.

ஆனால் அவர் அந்த தூதர்களின் தலைமீதே கால் வைத்து அவர்களையே படிகளாக்கி மேலே சென்று கோஷமிடுகிறார்.

காவலில் புலனை வைத்துக் கலி தன்னை கடக்கப்

பாய்ந்து

நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன் தமர் தலைகள் மீதே

மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ, நின் நாமம் கற்ற

ஆவலிப் புடமை கண்டாய் அரங்கமா நகர் உளானே.

- (திருமாலை 1)

அந்த நாமம் தரும் ஞானம் புலன்களைக் கட்டுக்குள் வைக்கிறது. பாவ பந்தங்களை அகற்றுகிறது. அதன் பயனாக ஒரு தன்னிச்சையான கர்வம் தோன்ற நமனையும் அலக்ஷியப்படுத்தும் பேராற்றல் எழுகிறது. அந்த ஆன்மீக சக்தி நிரந்தரமானது. அதைப் பெற்றவன் அச்சவையே பெரிது என்று உணர்கிறான். போக வாழ்க்கை அவனைக் கவருவதில்லை. எனவேதான் இதே ஆழ்வார் 'இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திர லோகமானும் அச்சுவை பெரினும் வேண்டேன்' என்று பறைசாற்றுகிறார். இதில் சற்று ஆழ்ந்து யோசித்தால், முறைப்படி கற்று உள்வாங்கிய அந்த இறைவனின் திருநாமமே புலன்களைக் காவலில் வைக்கிறது. புண்ணிய-பாவங்கள் நீக்கி, இந்நிலைக்கு வந்த பக்தனின் யம பயத்தைப் போக்குகிறது. 'அனைத்திற்கும் காரணம் நான் அல்ல, அந்த இறை நாமமே' என்ற உணர்வும் ஆழ்வாருக்கு ஏற்படுகிறது. இதையே 'நின் நாமம் கற்ற ஆவலிப்பு உடமை கண்டாய்' என்று உவகையோடு சொல்கிறார். இதில் இன்னொரு சுவையையும் காணலாம். இந்நிலையை எய்திய பக்தன் புலன்களைப் பற்றிய நினைப்பையே இழக்கிறான். அதனால் இந்திரியங்கள் விஷயத்தில் எந்த விதமான காவலையும் அவர் அமைக்கவில்லை. அதனால் 'காவலில்லாமல்' புலன்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை அனைத்தும் பேரின்பப் பற்றிலேயே

ஈடுபட்டு இருப்பதால் அவை அடியாருக்கு எந்த வித சலனத்தையும் ஏற்படுத்துவதில்லை

இந்தப் பாப - புண்ணியக் கணக்குகள் அற்ற நிலை, இறைவனை அந்தர்யாமியாக உள்ளே பார்க்கும் அநுபவத்தால் கிட்டுகிறது. ரமண பகவான் அத்தகைய சித்தி பெற்றவர். அவர் ஆசார அனுஷ்டானங்களை முறைப்படி பின்பற்றுபவர் அல்ல. சாதாரண வர்ணாஸ்ரம நியதிகளுக்கு அப்பாற் பட்டவர். இறைவனுடன் கூட இருக்கும் 'சாமீப்ய நிலை' யை மிகச் சிறிய வயதில் அடைந்தவர். அவர் இந்நிலையை வருணிக்கும் பாங்கே அலாதி.

வீடு விட்டு ஈர்த்து உள வீடு புக்குப் பைய உன்

வீடு காட்டினை அருள் அருணாசலா

- (அகூர மணிமாலை 97)

'வீடு' என்னும் சொல் 'விடுதல்' என்ற பொருளிலேயே வேதாந்த இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சாதாரண வழக்கில் வீடு என்பது நம் உறைவிடத்தையும் குறிக்கும். தர்மார்த்த காம மோகும் என்னும் புருஷார்த்தங்களை நம் தமிழ் மொழியில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனக் குறிப்பிடுகிறோம். இங்கு வீடு என்பது மோகும் என்ற பொருளிலேயே உணரப் படுகிறது. தமிழ், சம்ஸ்கிருதம் என்னும் இரு மொழிகளிலுமே விடுதலை என்ற பொருளே மோகும் மற்றும் வீடு என்னும் சொற்களுக்கு இருப்பது நோக்கத் தக்கது. ரமண பகவன் இந்த இரு பொருளிலும் (இகலோக இல்லம், பரலோக மோகும்) வீடு என்னும் சொல்லை இங்கு பயன் படுத்தியிருப்பது தனியான ஒரு அழகு.

வீடு என்னும் லௌகீகச் சூழலில் இருந்து துயர் படும் என்னை உன் அருளாலே ஆகர்ஷித்து உன்னுடைய ஒளிமயமான சாம்ராஜ்யத்தில் என்னைச் சேர்த்துவிடு என வேண்டுகிறார். இது கடுமையான விரதம்

போன்ற செயல்களால் ஏற்படுவதல்ல. இறைவனின் குணங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட நம் உள்ளத்தில் இறைவன் மிக நுட்பமாகப் புகுகிறான். உள் மனதில் வேறு எந்த சிந்தனையும் இல்லாமல் அவன் பேரருளே வியாபித்திருக்கிறது. இது திடீரென்று நேரிடும் செயலல்ல. பண்பட்ட உள்ளத்தில் அண்ணாமலையார் மெல்ல மெல்லப் புகுகின்றார். நம்மைத் தன் வசப்படுத்துகிறார்.

இதில் மூன்று செயல்பாடுகளைக் காணலாம். முதல் செயல் வீடு விட்டு ஈர்த்து என்பதாகும். போகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள ஜீவனை முக்தி மார்க்கத்தில் செலுத்துகிறான் இறைவன். ஆனால் அங்கு மீண்டும் மீண்டும் பற்றுகள் புல்லுருவி போல தோன்ற வாய்ப்புண்டு. அதற்கு மருந்தாக அண்ணாமலையான் உள வீடு புக்கு என்னும் பேரருளைச் செய்ய வேண்டும். அடியார் மனதுள் அந்தப் பரம்பொருள் எங்கும் நிறைந்து அமைய வேண்டும். இந்த விதமாகப் பண்பட்ட மனம் 'சாம்பியம்' என்னும் நிலையிலிருந்து 'சாயுஜ்யம்' என்னும் நிரந்தர நிலையை அடைகிறது. இது ஒரு விதமான 'எவொல்யூஷன்' ஆகும். அதனால் பகவான் 'பைய உன் வீடு காட்டினை அருள் அருணாசலா' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இந்தப் பாட்டில் வீடு என்னும் சொல் மூன்று முறை வருகிறது. இது நோக்கத்தக்கது. பகவான் சொற்களை மிகவும் சிக்கனமாகப் பயன் படுத்துவார். அவர் பாட்டில் உவமைகளோ சொல்லடுக்குகளோ இருக்காது. வேதாந்தக் கருத்துகளை மிக எளிய சொற்களால் விளக்குவார். இது 'சூத்ரம்' என்னும் அமைப்பாகும். முதல் வீடு புலன்களால் அலைகழிக்கப்பட்ட மனத்தினைக் குறிக்கும். புண்ணிய - பாவங்களைப் பற்றிய கவலை அதிகம் இருக்கும் நிலை. இறை சிந்தனை அற்ற நிலை. ஆசை - கோப தாபங்கள் - மன

அழுத்தம் என்ற அடித்தளத்தில் அமைந்த வாழ்வில் துன்பமே பெருகி நிற்கும். அடுத்த கட்டத்தில் மனம் இறைவனைப் பற்றிய நாட்டத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தைத் தொடுகிறது. ஆனால் பற்றுகளை முழுவதும் விட இயலவில்லை. இது நமக்குப் பழக்கப் பட்ட நிலை. இந்திரியங்களைக் கட்டுக்குள் வைத்து, உலக விஷயங்களில் ஈடுபாட்டைத் துறக்க முயன்று - அதில் முழுவதும் வெற்றி பெற இயலாத கட்டம். இதில் பாதிக்கிணறு தாண்டியவர்கள் அநேகர். அவர்கள் பந்த பாசங்களை முழுவதும் ஒழிக்க இயலாதவராகின்றனர். இவர்களை கீதாசாரியன் 'யோகப்ரஷ்டன்' (யோகத்தினின்று வழுவியவன்) என்று குறிப்பிடுகிறார். இதுவே 'விடுதல்' என்னும் பாதையின் முக்கியப் போராட்டமான கட்டம். இதை வெற்றிகரமாக முடித்தவன் இறுதியான வீடு என்னும் ஜோதி மயமான அண்ணாமலையானின் உலகில் புகுகிறான். ஆகையால் முதலில் அலை மோதும் மனதை இறைவனிடம் செலுத்தி (வீடு விட்டு ஈர்த்து) பின்னர் அதனுள் தன் கைவல்ய பாவத்தை உணர்த்தி (உள வீடு புக்குப்) மெது மெதுவே அந்த உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி அங்கு ஒளி மயமான சிவ பதத்தை அருள்வாய் (பைய உன் வீடு காட்டி) என்பதே நமக்காக பகவான் வேண்டுவது.

பாவச் செயலைத் தவிர்த்து, நன்னெறியில் நிலை பெற்று இருப்பது என்பது மிகவும் அடிப்படையான வாழ்க்கை முறை. அது அனைவருக்கும் பொருந்தும். அதைக் கடைப்பிடிக்காமல் ஒருவன் ஒருபோதும் இறை வழியில் செல்ல இயலாது. ஆனால் அது மட்டுமே பரத்தைக் காணும் பேற்றை அளிக்காது என்பதே சான்றோர் கண்டுணர்ந்த உண்மை. ரமணர் போன்ற மகான்கள் கூட தீய வழியினின்றும் என்னைக் காத்து அருள் எனப் பல முறை பிரார்த்திக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் நோக்கு, புண்ணியப் பாதையில் சென்று சுவர்க்கம் புகுவது அன்று. பிரம்மத்தை அடைவதே

அவர்கள் வாழ்வில் பேணும் ஒரே குறிக்கோள். ஆகையால் ஆன்மீகப் பாதையில் பாபச் செயல்களுக்கு ஒரு போதும் இடமில்லை. நேர்மையான வாழ்க்கை, போகத்தைத் துறத்தல், இருமைகளுக்கு இடம் கொடாமை போன்ற தூண்களில் எழுப்பப் பட்ட மாளிகையே ரமண நெறி.

நம் பாவத்தையெல்லாம் நீக்கும் படியான கோரிக்கையை அருணாசல நவமணிமாலையிலும் பகவான் வாக்கில் காண்கிறோம்.

.....பேரான பிழையெல்லாம் பொறுத்துக் காத்துப்
பின்னும் இவன் பாழிதனில் வீழாவண்ணம்
காரான கருணைவிழி கொடுப்பாய் இன்றேல்
கடும் பாவத்தினின்று கரை ஏற மாட்டேன்

- (அருணாசல நவமணிமாலை 5)

‘சிற்சொருபியே! என் பெரும் பிழைகளைப் பொறுத்து, என்னை மன்னித்து காத்து அருள். மீண்டும் என்னை இருள்மயமான சம்சாரத்தில் வீழ்த்தி விடாதே. உன் கருணை மழையை மேகம் போல பொழிய வேண்டும். இல்லாவிடில் நான் இந்த இருள் சூழ் உலக வாழ்விலிருந்து மீள மாட்டேன்.’

அகூர மணமாலை பாசுரத்தில் கண்ட ‘வீடு’ என்னும் சொல்லுக்கு மேலும் ஒரு விளக்கத்தை அளிக்கிறார். ‘சௌலப்யம்’ என்னும் குணம், பரம் பொருளின், எளிதில் அணுகக் கூடிய தன்மையைக் குறிக்கும். அவனைப் பற்றுதல் சுலபமான வழி. இந்த ஆசைகள் என்னும் துயர் மிகு வாழ்வினின்றும் மீண்டு, சிமெண்ட், செங்கல்லால் ஆன ‘இந்த வீட்டை’த் துறந்து, அண்ணாமலையானின் ஆட்சியில் ஒளிரும் ‘அந்த வீட்டை’ அவன் அருளால் பெற வேண்டும் என்பதே பகவான் காட்டும் வழி.

ரமணாயனம்

க்ரேஸி மோஹன்

குருமூர்த்தம் ஆண்டி ஒருமுகூர்த்தம் ஆண்டார்
வரும்கூட்டம் வானாய் விரிய - அருகிருந்த
தோப்பில் தனிமையைத் துய்த்தார் தனிமரமாய்
தாப்பாள் தவத்தைத் திறந்து....(79)

பகவான் குருமூர்த்தத்தில் தோப்பினுள்ளே தம்
இதயமாம் ஆழ்ந்து இருந்தபோது, ஏராளமான அன்பர்
தன்னை நாடி வரக்கண்டு, அதனை விரும்பாமல்
அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கி வாழ எண்ணி மாமரத்து
பரண் ஒன்றில் அமர்ந்து, அதையே இருப்பிடமாகக்
கொண்டு, தம்மில் தாமே ஆழ்ந்தார்.

பரத்தை அறிந்த பகவான் ரமணர்
மரத்துப் பரணில் மறைந்து - புறத்தை
மறந்து வசித்தார் மலையாள சீடர்
புரிந்த பணிவிடை பார்த்து....(80)

மத்யான வேளையில் மாந்தோப்(பு) இனிமையில்
அத்யந்த சீடன் பழனிசாமி - அத்யாத்ம
ராமா யணத்தை ரசிக்க, மலையாள
நாமா வளியுணர்ந்தார் நன்கு....(81)

இதுகாறும் பெரிய புராணம் தவிர வேறு எந்த
ஆன்மிக நூல்களையும் மதுரையில் பயின்றிராத
பகவான், மத்யான வேளையில் பழனிசாமி மலையாள
மொழியில் உள்ள அத்யாத்ம ராமாயணத்தை
வாசிக்கும்போது, அதைக் கேட்டு மலையாள
மொழியையும், ராமாயணக் கவிதைகளையும் கேட்டு
ரசித்து அறியலானார்.

மதுரையில்

எங்கெங்கு தேடியும் வெங்கட ராமனின்
தங்குமிடம் காணாத தாயார்தன் - சங்கடத்தில்
சேர்ந்த சமயத்தில் சஞ்சீவி போலங்கு
சேர்ந்தவர் சொன்னார் சுபம்....(82)

ராவண நானொழித்து கோவண ஆடையில்
சாவன மெய்யடக்கி சாந்தத்தில் - மேவிட
மாமரத் தோப்பில் மாதவனாய் வேங்கட
ராமனைக் கண்டேனென் றார்....(83)

அன்பர் அன்னைக்கு பால பகவானை
அண்ணாமலையில் கண்ட விஷயத்தைத் தெரிவிக்கும்
பாடல். ராவணன் பேரன் அஹங்காரத்தில்
கொக்கரிக்கும் 'நான்' என்னும் தன்முனைப்பை முற்றும்
வெற்றிகண்டு கோவண ஆடை மட்டுமே உடுத்தி
மாந்தோப்பில் பகவான் இருந்ததைக் கூறுகிறார்

அருணை

சித்தப்பா நெல்லையப்பர் சோணையில் கண்டது
சித்தப்பன் ஆன்மனின் சிந்தையாய் - எப்போதும்
எங்கும் இருப்பதை இங்கே இழுத்தான்ம
சிங்கத்தோல் போர்த்திய சிசு (ணிணூ) சேய்....(84)

சித்தப்பா நெல்லையப்பர் அண்ணாமலையில்
கண்டது, தனது அண்ணன் மகனான சிறுவனை
அல்ல. சித்தத்தை இதயத்தில் பதித்து பலவிதமான
ஜீவான்மாக்களாக வெளிப்படும் ஒரே பரமான்மா
- எங்கும் பரவியுள்ள அந்தப் பரமான்மாவைத் தன்
இதயத்தில் அமர்த்தி உள்ள பகவானைக் கண்டார். அது
பசுத்தோல் போர்த்திய புலிபோல் பாலன் வடிவில்
விளங்கும் பரமாத்மா என்பதை உணர்ந்தார்

மதுரையில்

தவமென்ன செய்தனை தாயழ கம்மே
சிவனன்ன சேயை சுமக்க - அவனிருப்பு

எல்லையிலா ஆன்மாவின் ஏகாந்த ஊரிலென்று
நெல்லையப்பர் சொன்னார் நெகிழ்ந்து....(85)

தான் 'சிறுவன்' என்று எண்ணி வந்த வேங்கடராமன்
ஒரு முற்றும் உணர்ந்த மகான் என்று அறிந்த
நெல்லையப்பர் அன்னையிடம் அழகம்மையே!
சிவபிரானையே மகனாகப் பெற நீ என்ன தவம்
செய்தனையோ! அவன் எல்லையற்ற பரமான்மாவில்
நிரந்தரமாக நிலைபெற்றுவிட்டான் என்று நெகிழ்ந்து
சொன்னார்

மகனெனப் பார்த்தேன் மகானாகப் பார்த்தான்
புகழாய் இருக்கானுன் பிள்ளை -தகவலை
மைத்துனர் சொன்னார் மதுரை மதனிக்கு
பொய்த்தது தாயெதிர் பார்ப்பு....(86)

அருணையில்

பிச்சை எடுக்க பிராமண சாமியை
லஜ்ஜை தடுத்திட லேசாக - முச்சந்தி
வாசியாய் கையேந்தி ஊசிய கஞ்சியை
நாசிமுகர நானொழித்தார் நன்று....(87)

உண்டு முடித்து உதறி கரங்களை
சிண்டில் தடவிவெகு சந்தோஷமாய் - பண்டிதர்கள்
வந்திருக்க சக்கர வர்த்திபோல் சந்திப்பார்
தன்செருக்கை வென்று திமிர்ந்து....(88)

அண்ணாமலை வீதிகளில் 'பிச்சை இடுங்கள்'
என்று கூடக் கேட்காமல், வீட்டின் முன் கைதட்டி
நின்று, அவர்கள் தந்த ஊசிப்போன கஞ்சியைக்கூட
ஒதுக்காமல், 'நான்' என்ற அகந்தையை ஒழித்த
பகவான், அதனை உண்டு முடித்தபின் கைகளைக்கூட
அலம்பாமல், தலையிலேயே தடவிக்கொண்டு ஆன்மிக
சக்ரவர்த்தியாக ஆன்ம சிகரத்தில் உயர்ந்து நிற்பார்

பேசா மடந்தை பகவானை ஈசான்ய
ஆசான் மடாதிபதி அன்போடு -வா, சாமி!

தட்டாதே என்று தலைவாழை போட்டளித்தார்
கட்டாய பிச்சை கொடுத்து....(89)

வீதியில் சென்று கொண்டிருந்த பகவானை ஈசான்ய
மடாதிபதி தேசிகர் கட்டாயமாய் கூட்டிவந்து,
உணவளித்தல்

மதுரையில் வந்த மரண பயமாம்
புதிர்விழ்ந்து ஆன்மா பதிலாய்க் - குதிர
எமாதி கணங்கள் எதிர்வர அஞ்சும்
சமாதியில் நின்றார் சுகித்து....(90)

மரணபயம் வென்ற பகவானின் எதிரே வரக்கூட
யமகணங்கள் அஞ்சுமாம்

வந்த அனுபூதி தந்த அமைதியில்
எந்த சாதனையும் ஏற்காது - தந்தை
அரணார் அகநானூற் றில்மூழ்கி விட்டொழித்தார்
புறநானூ ரில்வாழ் பிறப்பு.... (91)

பகவான் தனது ஆன்ம எழுச்சியின் சக்தியால்
தேடாமலே வந்து சேர்ந்த சித்திகள் எவற்றையும்
ஏற்காது, தந்தையாம் சிவபிரானின் அகமாகிய 'நான்-
நான்' என்னும் ஆன்மிக அதிர்வில் முற்றிலும் மூழ்கி,
வெளிஉலக ஈடுபாட்டை முழுதுமாக பகவான் விட்டு
ஒழித்தார்

இடைச் செருகல்

கண்ணன் கதைக்கு கிடைத்த சுகமுனிபோல்
அண்ணல் பகவான் அவதார -எண்ணத்தை
நால்வருணம் தாண்டிய பால்பிரண்டன் தீட்டினான்
நூல்வடிவில் நானார் நிகழ்வு....
கலப்பிலா ஆன்மக் கலப்பற்று ஊறும்
உலப்பிலா ஆனந்தத் தேனை -அலுப்பிலா(து)
உண்டு களித்தவரை ஊர்மக்கள் மொய்த்திட
கொண்ட சுகன்பவழக் குன்று....(92)

ஈரைந்து மாதம் இருப்பு வலியேற்று
பாரம் தனைசுமந்து பெற்றவள் - சீரைந்து
ஈசன் மலைமுடியில் ஆசை மகனிவரின்
வேஷம் தனைக்கண்டாள் வேர்த்து....(93)

பகவான் பவழக்குன்றுக்கு செல்லல். ஐந்து
சிகரங்களைப் பஞ்சமுகமாய்க் கொண்ட அருணை
மலையை சீரைந்து ஈசன் மலைமுடி என்ற சொல்
குறிக்கிறது

சுருட்டையில் கண்ணன் சிகையொத்த ராமன்
பரட்டையில் இன்று பகவான் - இருட்டை
பகலாக்கும் தெய்வ மகனாக ஏற்க
இகலோக தாய்க்கோ இருள்....(94)

அழுதாள் அடம்பிடித்தாள் அங்கிருந்தோர் காலில்
தொழுதாள் அழைத்தாள் துணைக்கு - எழுதிடும்
ஏதேனும் என்றுரைத்தார் காதோரம் பச்சையப்பர்
மாதா மனம்குளிர மாற்று....(95)

அன்னை 'திரும்ப வா' என்று அடம்பிடித்த போதும்
சிலைபோன்று வீற்றிருந்த பகவானிடம், 'ஏதேனும்
பதில் எழுதித் தாருங்கள்' என்று அங்கிருந்தவர்
வேண்டினர்

பெற்றெடுத்த தாய்மல்லும் பச்சையப்பர் வாய்ச்சொல்லும்
முற்றும் துறந்த முனிவரை -சுற்றிவர
பன்முறுவல் பூத்து பகவான் எழுதினார்
பின்வரு மாறு பணித்து....(96)

பகவான் உவாச

சுவரென்ற சக்தி சுழற்றித் திருப்பும்
கவணெறி வேகத்தில் கர்மம் -அவரவர்
ப்ராரப்தம் என்று பணிந்தேற்றுக் கொள்வீர்
வேறர்த்தம் எல்லாமே வீண்....(97)

சுவரில் எறிந்த கல் அதே திரும்பி வருதல் போன்று,
நம் முன்வினைக்கு ஏற்ப, இப்பிறவியில் பிராரப்த

வினை வந்து பலன் அளிக்கிறது. இதிலிருந்து யாரும் விடுபட முடியாது. அவ்விளைவுகளை சுணங்காது ஏற்றுக் கொள்க. அதை விடுத்து, கவலைப்படுவதே வீண்

நடவாத ஒன்றை நமது முயற்சி
நடத்தா ததுபோல் நிகழ்வும் -தடையாய்
எவனென செய்தும் எழுவது திண்ணம்
மவுனக் கிடக்கையே மட்டு....(98)

நடவாதது என்ன முயற்சித்தாலும் நடக்காது.
நடப்பது எத்தகைய தடை வந்தாலும் நடந்தே தீரும்.
எனவே மௌனமாய் இருப்பதே நலம்

செயல்புரியும் மோகம், செயல்பலன் தாகம்
அயலாக எண்ணல் தியாகம் -வயலாம்
விசாரம் விடுத்து விழலான வாழ்வின்
அசாதா ரணத்திற்க்கேன் அப்பு....(99)

தன்முனைப்புடன் செயல்புரிதலில் மோகம்
கொண்டு, கர்மபலனில் இச்சைகொண்டு, தியாக
புத்தியை விடுத்துச் செயல்படுதல் தவறு. ஆதம்
விளைச்சலைத் தரும் விசாரமாக பயிரில் எண்ணம்
செலுத்துதலை விடுத்து, பயனற்ற விழலுக்கு
எண்ணமாகிய நீரினை ஏன் வீணாக்குகிறீர்கள்?

சிந்தை விளையாட்டு செப்ப வினையாகும்
விந்தையாம் "நானார்" விசாரணை -வந்ததோர்
ஆணவத்தைக் கூண்டில் அமர்த்தி வினவிட
நானவஸ்த்தை "நான்"என்பான் நைந்து....(100)

அகங்காரத்தை விசாரணைக் கூட்டில் ஏற்றி, 'நான்
யார்?' என்று விசாரிக்கும்போது, நான் என்னும்
ஆணவம் நைந்து அழியும்

மாயநான் மார்பில் மணிகட்ட பூனையாம்
தூயநான் தோன்றிடும் தூண்பிளந்து -சீயமாய்

ஆன்மா அதற்கிரை ஆனால் அதுஇறையாய்
“நான்”போன நம்முள் நுழைந்து....(101)

பூனைக்கு மணி கட்டுவது யார் என்பது பழமொழி. அகந்தையாகிய தீய 'நான்' மார்பில் விசாரம் என்னும் மணியைக் கட்டும்போது, நரசிம்மம் தூணினைப் பிளந்து வெளிப்பட்டதுபோன்று தூய்மையான பரம் ஆகிய சுத்தாத்மா தோன்றும். அகங்காரமான ஜீவன் அதற்கு இரண்யன்போல் இரை ஆகும். அதன்பின் அகங்காரம் அழிந்து நமது இதயத்துக்கு உள்ளே இறைவன் புகுந்து நீங்காமல் இருப்பான்.

(தொடரும்)

பிறர் நமக்குத் தீங்கு செய்யுங்கால்?

கேள்வி: பிறர் நமக்குத் தீங்கு செய்யுங்கால், அதைப் பொருட்படுத்தாதிருத்தலே சிறந்த நெறியல்லவா?

பகவான்: ஆம். பிறர் நமக்குத் தீங்கு செயினும், அதை நாம் பொருட்படுத்தாதிருப்பதால், விக்ஷேபமின்றி அமைதியாயிருக்கலாம். தீவினை, அப்போது, அதைச் செய்பவனை, அவன் மனம் திருந்துமட்டும் சும்மா விடாது. மகான்கள்மீது கூடச் சில சமயம் துஷ் பிரயோகங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தாருகா வனத்திலே தவஞ் செய்திருந்தவர்கள், சிவ பெருமானையே ஒருகை பார்க்க முயன்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் முற்றிலும் தோல்வியுற்று, தெய்வசக்தி அனைத்தையும் மீறியதென்றுணர்ந்து, அகந்தை யொடுங்கி ஈசனைச் சரணுற்றனர்.

- ஸ்ரீபகவத் வசனாம்ருதம் நூலிலிருந்து

செய்திகள்

திருவண்ணாமலை செய்திகள்

மஹா யுஜை 20-5-2017

பகவான் ரமண மகரிஷிகளின் அன்னை அழகம்மையின் மகாபூஜை 20-5-2017 சனிக்கிழமையன்று ஸ்ரீரமணாச்சரமத்தில் வழக்கம்போல் நடைபெற்றது. பல வண்ண மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு சிறப்புப் பூஜைகளுடன் அழகம்மையின் மகாபூஜை மாத்ருபூதேஸ்வரர் ஆலயத்தில் சிறப்பாக நடந்தேறியது. திரளான பக்தர்கள் கலந்து கொண்டு அன்னையின் அருளைப் பெற்றனர்.

சென்னை ரமண கேந்திரம், குரோம்பேட்டை ரமணாலயம், இராமநாதபுரம் முருகனார் மந்திரம் மற்றும் மதுரை ரமண கேந்திரம் ஆகிய இடங்களிலும் இவ்விழா கொண்டாடப்பட்டது. குரோம்பேட்டை ரமணாலயத்தில் நாள்முழுவதும் நடைபெற்ற திருவாசக முற்றோதலில் நூற்றியிருபது ரமண அன்பர்களுக்குமேல் முழு நேரமும் அமர்ந்து ஆத்மார்த்தமாக பாராயணத்தில் ஈடுபட்டது

சிறப்பம்சம். இவ்விழாவில் சூளைமேடு ரமணன் குழுவினர் முன்னின்று பங்கேற்றனர்.

பசு லக்ஷ்மி சமாதி தினம் 5-7-2017

பசு லக்ஷ்மி சமாதி தினம் ஸ்ரீ ரமணாச்சரமத்தில் 5-7-2017 புதன்கிழமையன்று சிறப்பாக நடந்தேறியது. பசு லக்ஷ்மி சமாதி அலங்கரிக்கப்பட்டு சிறப்பு பூஜைகள் மற்றும் பசு லக்ஷ்மியின் மேல் பகவான் இயற்றிய வெண்பா, மணவாசி ராமசாமி ஐயர் இயற்றிய பாடல் மற்றும் பக்தர்கள் இயற்றிய பாடல்களைப் பாடி பக்தர்கள் பசு லக்ஷ்மியை வழிபட்டனர்.

இவ்விழா ஸ்ரீ ரமணாச்சரமத்திற்கு பாத்தியப்பட்ட குரோம்பேட்டை ரமணாலயத்திலும் கொண்டாடப்பட்டது. அதிகாலை 6.30 மணிக்கு கோபூஜையுடன் சிறப்புப் பாராயணம் நடைபெற்று பிரசாதம் விநியோகிக்கப்பட்டது. இதேவிழா சென்னை ரமண கேந்திரத்திலும் கொண்டாடப்பட்டது.

வருண ஜபம்

மழை வேண்டி ஸ்ரீ ரமணாச்சரமத்தில் வருண ஜபம் நடைபெற்றது. 3-7-2017 திங்கட்கிழமையன்று துவங்கி 5-7-2017 புதன்கிழமைவரை முன்று நாட்கள் தொடர்ந்து வருண ஜபம், ஹோமம் முதலியன நடைபெற்றன. வேதவிற்பன்னர்கள், ஸ்ரீ ரமணாச்சரம பாடசாலை ஆசிரியர் மற்றும் மாணவர்கள் இதை முன்னின்று நடத்தினர்.

புண்ணிய பூம் திருச்சுழியில் புதிய நூலகம்

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகள் அவதரித்த புண்ணிய பூமியான திருச்சுழியில் இரண்டு தளங்கள் கொண்ட புதிய மாவட்ட கிளை நூலகம் சுமார் 41 லட்ச ரூபாய் செலவில் ஸ்ரீ ரமணாஸ்ரமம் சார்பில் கட்டித் தரப்பட்டது. நூலகத்திற்குத் தேவையான மற்ற அலமாரிகள் முதலான அமைப்புகளும் வழங்கப்பட்டன.

தரைத்தளத்தில் பொது மக்கள் பயன்பாட்டிற்கு நூலகமும் முதல் தளத்தில் அரசு போட்டி தேர்வுகளுக்கு தயாராகும் மாணவர்களுக்கு இடமும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலகம் பகவான் பயின்ற திருச்சுழி சேதுபதி உயர்நிலைப்பள்ளி அருகிலேயே அமைந்துள்ளது.

கடந்த 2017 மே மாதம் 2 ஆம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகள் அவதரித்த புண்ணிய தினமான புனர்வசு நக்ஷத்திரத்தன்று இந்த நூலகம் இனிதே துவங்கப்பட்டது.

வீழாவிற்கு, திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ ரமணாஸ்ரமம் நிர்வாகக் குழு உறுப்பினர்களான திரு. A. ஜானகிராமன், டாக்டர். K. நாராயணன் மற்றும் வழக்கறிஞர் V. R. கமலநாதன் அவர்கள் கலந்து கொண்டனர். வீழாவிற்கு விருதுநகர் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், திரு. அ. சிவஞானம் தலைமை வகித்தார்.

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகளின் பக்தரும் திரைப்பட இசையமைப்பாளருமான திரு.இளையராஜா அவர்கள் கலந்து

கொண்டு நூலக வளாகத்தை குத்துவிளக்கேற்றி துவக்கி வைத்தார்.

மேலும் முனைவர் ச. கண்ணப்பன். பி.எச்.டி, பள்ளிக் கல்வித்துறை மற்றும் பொது நூலகத்துறை இயக்குநர் (கூ.பொ) சென்னை-2, திரு. சே. ஜெகதீசன், மாவட்ட நூலக அலுவலர், எம்.ஏ.எம்.எல்.ஐ.எஸ்.எம்.பில் விருதுநகர், திரு. ச. பாஸ்கரன், கிளை நூலகர், திருச்சுழி, ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம் நிர்வாகத்தைச் சார்ந்த திரு. சிவதாஸ் கிருஷ்ணன்,

திருச்சுழியின் முன்னாள் பஞ்சாயத்து தலைவர் திரு. பாஸ்கரன் (பகவான் பயின்ற திருச்சுழி சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியின் தரம் உயர பெரும் பங்காற்றியவர்) மற்றும் திருச்சுழி கிராம மக்கள் திரளாக கலந்து கொண்டு விழாவை சிறப்பித்தனர்.

திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம் மற்றும் ஸ்ரீ ரமண அன்பர்களும் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் அவதரித்த புண்ணியக்ஷேத்திரமான திருச்சுழிக்கு ஆற்றிய அறப்பணிகள் பள்ளிக்கூடம்

1. திருச்சுழி பஞ்சாயத்து யூனியன் நடுநிலைப்பள்ளியாக இருந்தபொழுது 1-8 வகுப்பு வரை உள்ள அனைத்து வகுப்புகளுக்கும் ரூபாய் 30,000 செலவில் மர பெஞ்ச், ஸ்டூல் டெஸ்க் வழங்கியது.

2. மேற்படி நடுநிலைப்பள்ளி உயர்நிலைப்பள்ளி ஆக 1,00,00-மும் மேல்நிலைப்பள்ளியாக ரூபாய் 2,00,000-மும் வழங்கப்பட்டது.

3. மேல்நிலைப்பள்ளிக்கு லேப்டாப் மற்றும் ஜெராக்ஸ் மிஷின் வாங்க உதவி செய்யப்பட்டது.

4. 2002-ம் வருடத்திலிருந்து மாணவர்களுக்கு விலையில்லா நோட்டும், இப்பொழுது 10, 12 ஆம் வகுப்பு மாணவ மாணவியருக்கு வருடா வருடம் ரூபாய் 1,00,000 செலவில் நோட்ட்புக், ரெக்கார்ட் நோட் வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

5. அரசு பொதுத் தேர்வில் 10, 12 வகுப்பில் முதல் மூன்று இடங்களில் அதிக மதிப்பெண் பெறும் மாணவ மாணவியருக்கு ஊக்கப் பரிசாக ரூபாய் 50,000 வரை வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

பூமிநாதர் ஆலயம்

1. திருத்தேர் பணிக்கு ரூபாய் 20,000 மற்றும் 1999 ஆம் வருடம் நடந்த பூமிநாதர் கோயில் சும்பாபிஷேத்திற்கு ரூபாய் 1,00,000 செலவிடப்பட்டது.

2. அம்மன் சந்நிதிக்கு ரூபாய் 60,000 ல் கிராணைட் கல் பதித்தது.

3. பூமிநாதருக்கு நாகாபரணம் மற்றும் விபூதி பட்டை ரூபாய் 20,000 செலவிடப்பட்டது.

4. ஸ்ரீ சகாயாம்பாள் வீக்ரகத்திற்கு பீடம், பாதத்திற்கு கவசம் வெள்ளியில் செய்ய ரூபாய் 15,000 பிறகு ஐம்பொண்ணில் செய்ய ரூபாய் 50,000 செலவில் போடப்பட்டது.

5. ஆடித்தபசு திருவீழாவிற்கு (பத்து நாள் திருவீழா) நிரந்தர வைப்புத் தொகையாக ரூபாய் 1,50,000 செலுத்தப்பட்டது.

6. மர வாகனங்கள் ரிப்பேர் செய்யப்பட்டு புதிய பெயிண்ட் அடிக்க ரூபாய் 30,000 செலவிடப்பட்டது.

7. 1-9-2013 திருக்கோயில் திருப்பணிக்கு நேரடியாகவே மேல்தளம் (50000 sq feet) முழுவதும் தட்டோடு பதித்து பிரளயவிடங்கர் சன்னதிக்குப் புதிய கோபுரம் மற்றும் உள்ள அனைத்து கோபுரங்கள், வீமானங்கள், வெளிமதில் சுவர் பழுது பார்த்து, சுகை வேலைகள் திருப்பணிக்கு, ரூபாய் ஒரு கோடியும், கும்பாபிஷே செலவிற்கு ரூபாய் 2 இலட்சமும் வழங்கப்பட்டது.

அல்லல் அற்ற நிராசையால் உயர்
ஐயனே உனை அண்ணலால்
எல்லையற்று எழும் இன்ப வாழ்வினி
எய்தி நேன்ரம ணேசனே
பல்ல நும்மறை பாடு சீர்ப்பழம்
பாண்டி வண்கழி யற்பதி
நல்லவா உனை நான் மறக்கினும்
நாச்சொலும் உன்றன் நாமமே.

- (ரமண சந்நிதிமுறை, திருச்சுழியற் பதிகம் 427)

தீண்ணியம் வெங்கட்ராமன் மணியன்

திரு. T.V.மணியன், ஆதிசங்கரர் ஜயந்தி தினமான ஏப்ரல் 30, 2017 அன்று ரமண பதமடைந்தார். அன்னாருக்கு வயது 91. இவர் ஆச்ரம கண்ணி துறையில் சேவை செய்து வரும் T.S. வைத்யநாதன் அவர்களின் தகப்பனார் ஆவார். Dr. ராஜலக்ஷ்மி சிவாஜி என்னும் மகளும், மூன்று பேரன்கள், இரண்டு பேத்திகள், நான்கு கொள்ளுப் பேரன்கள் மற்றும் இரண்டு கொள்ளுப் பேத்திகள் உள்ளனர்.

அன்னார் ரிஷிகேஷ் சிவானந்த ஸ்வாமிகளிடம் ஆன்மீக வழிகாட்டல் பெற்று ஹடயோகம், பிராணாயாமம் மற்றும் திரேதக் போன்ற சாதனைகளை செய்துவந்தவர்.

திருப்பதி எழுமலையான் மீது தீவிர பக்தி கொண்ட இவர் பிரச்சினைகள் நேரும்போதெல்லாம், வேண்டிக்கொண்டு காணிக்கை செலுத்துவது வழக்கம். ஒருமுறை தெருவில் நடந்து செல்லும்போது புத்தம்புதிய புத்தகம் ஒன்று கிடைத்தது. திறந்து பார்த்தவுடன் அது பீஷ்மர் தருமருக்கு உபதேசித்த வீஷ்ணு சஹஸ்ரநாமம் என்னும் துதிநூல். அன்றிலிருந்து அதைப் பாராயணம் செய்வதைத் தனது வழக்கமாகக்கிக் கொண்டார். ரமண மகரிஷியால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அன்னாருக்கு கிரிபிரதக்ஷிணம் செய்வதும் மகிழ்ச்சி தரும் ஒன்றாகும். தனது 88ஆம் வயதுவரை அவர் கிரிபிரதக்ஷிணம் செய்துவந்தார். நடுக்குவாதத்தினால் பாதிக்கப்பட்டு, நடக்க மிகவும் சிரமமான நிலையிலும் ஆச்ரம சந்நிதிகளை மூன்று முறை வலம் வருவார்.

ஏப்ரல் 12ஆம் தேதியன்று தாம் இறந்துவிடுவோம் என்று அவருக்குத் தோன்றியது. ஆச்ரமத்திலிருந்து அன்பர்கள் அவரது இல்லத்திற்குச் சென்று அக்ஷரமணமாலை பாராயணம் செய்தனர். பாராயணம் முடிந்தபிறகு அவர் சகஜநிலைக்குத்

திரும்பி, “நான் இன்று இறக்கமாட்டேன். இறப்பது என் கையில் இல்லை. பகவான் கையில் தான் இருக்கிறது” என்று கண்ணீருடன் அன்பர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கூறினார். பக்தி, தன்னம்பிக்கை மற்றும் புது விஷயங்களை முயற்சி செய்து சந்தோஷவாழ்க்கை வாழ்ந்த அன்னார் எல்லோராலும் நினைவுகூறப்படுவார். அன்னாரைப் பிரிந்துவாடும் குடும்பத்தாருக்கும், நண்பர்களுக்கும் ‘ரமணோதயம்’ ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

யாரும் என்னைவிட்டெங்கும் போகமுடியாது

ஆச்ரமத்தில் சில காலம் இருந்த பிறகு, ஐரோப்பாவிற்கு விடை பெற்றுச் செல்ல வந்த ஒரு மாது தன்னையும் தன்னைச் சார்ந்தவரையும் காத்தருள வேண்டுமென்று பகவானைப் பிரார்த்தித்தார்.

பகவான் ரமணர்: சந்திதியை விட்டு எங்கேயோ போவதென்பதே இல்லை. எங்கும் அங்கிங்கெனாத மெய்ப்பொருளின் ஸந்திதியே. உடல் அங்குமிங்கும் போகலாம்; எங்கே போனாலும் எங்கெங்கும் (பரம்பொருளின்) ஸந்திதியே. ஸந்திதியின் பார்வைக்கு அப்பாலேயில்லை. பகவானை ஓர் உடலாகவும் தன்னை மற்றுமோர் உடலாகவும் கருதுவதனால், பகவானை விட்டுப்போகிறோம் என்னும் எண்ணம் உண்டாகிறது. ஆனால், உண்மையாதெனில், யாரும் என்னைவிட்டெங்கும் போகமுடியாது.

சினிமாக் காட்சித் திரையின்மீது எத்தனையோ காட்சிகள் தோன்றி மறைகின்றன; திரையோ அவற்றால் எத்திரிபுமுறாது ஒரே இயல்பாயிருக்கிறது. அவ்வாறேதான், நீயும் நானும் பிறரும் பிறவும் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருக்க, அடிப்படை யுண்மையாம் நமது நிஜஸ்வரூபம், என்றும், எத்திரிபுமற்று ஒரேயியல்பாய்த் துலங்கிக் கொண்டுள்ளது.

- ஸ்ரீபகவத் வசனாம்ருதம் நூலிலிருந்து

பகவான் ரமணரின் சேவை மையங்கள்

மெலாப்பூர் திரு R. வெங்கடகிருஷ்ணன்,	2461B97
ஸ்ரீ ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட்	9940418375
ஸ்ரீ ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட் மேலாளர் கண்ணன்	9444261296
குரோம்பேட்டை, ரமணாலயம்	9790873138
கிழக்கு தாம்பரம் திரு M.A. ராமசாமி	22244667
நங்கநல்லூர் திரு S. இராமமூர்த்தி	23716495
மாம்பலம் திரு M.K. வைத்தியநாதன்	24790635
விருகம்பாக்கம் திருமதி கௌசல்யா	9884355454
கொளத்தூர் கே.ஆர். கோபாலகிருஷ்ணன்	9444172623
குளைமேடு திரு V. ரமணன்	0413-2272141
புதுச்சேரி ரமண கேந்திரம்	04522348157/2346102
மதுரை சோமசுந்தரம்	9360047936
இராமநாதபுரம் கிரஞ்சிவி	9442004615
திருச்சூழி ஹாலாஸ்ய பட்டர்	9965622878
மலையாண்டிபட்டினம் பாலசுப்பிரமணியம்	9487016880
பொள்ளாச்சி ரமண குமார்	9842912474
ஒட்டன்சத்திரம் வடமலைக்கண்ணன்	9942327770
பழனி என். சோமசுந்தரம்	0427-2295460
சேலம் குப்புசாமி	9787180757
வந்தவாசி டாக்டர் ரவி	9942264556
மடம் சுந்தரமூர்த்தி	9443070924
திண்டுக்கல் பழ முத்தையா	9486576687
பூண்டி மாரியப்பன்	

Ramanodhayam - Tamil Quarterly, Registered with the Registrar of Newspaper for India. RNI NO.: TNTAM/2001/5542

Printed and Published by: A. Kumar Raja,
20, Alamelu Mangapuram, Mylapore, Chennai 600 004 on
behalf of Ramana Kendra Trust, 20, Alamelu Mangapuram,
Mylapore, Chennai 600 004

Editor: Dr. S. Ram Mohan

Printed at: **Multi Craft,**
9, Appavu Gramani 2nd St.,
Robertsonpet, Mandaveli, Chennai 600 028.

திருச்சுழி புதிய நூலகக் கட்டிடம் திறப்பு விழா (2-5-2017)

